

ปีที่ 1 ฉบับที่ 10 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2549

คุณธรรม

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

แม่ของแผ่นดิน

แล้วก็ถึงวาระสำคัญของแผ่นดินไทยอีกวาระหนึ่ง นั่นคือวันเฉลิมพระชนมพรรษาของ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ผู้ได้รับการยกย่องทั่วฟ้าเมืองไทยว่าเป็น “แม่ของแผ่นดิน” เคียงคู่องค์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยู่ของพวกเรา

“คุณธรรม” ฉบับนี้จึงเตรียมเรื่องราวๆ ดีๆ เกี่ยวกับพระองค์ท่าน ตั้งแต่อัญเชิญบพระราชนิพนธ์ของ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ที่ทรงพระนิพนธ์ถึง “แม่” เอาไว้อย่างน่าประทับใจยิ่ง แม้จะเนิ่นนานถึง 29 ปีแล้ว แต่พระเกียรติคุณก็ยังคงฝังแน่นอยู่จิตใจของพวกเราเสมอมา และเชื่อแน่ว่าเด็กรุ่นหลังคงยังไม่เคยได้อ่านบทพระราชนิพนธ์นี้อย่างแน่นอน

ถัดมาก็เป็นเรื่อง “แม่ของแผ่นดิน” ที่คุณยายดอทคอมนำเอาเกร็ดประวัติศาสตร์มาแล้วสู่กันฟังได้อย่างเพลิดเพลิน มีบทสัมภาษณ์อาจารย์ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยาที่น่าสนใจยิ่ง รวมถึงเรื่องราวดี ๆ ของทีมนักประดิษฐ์หุ่นยนต์กู้ภัยแชมป์โลกที่พวกเขาอมรับว่าเขาไม่ใช่คนเก่ง แต่การทำงานเป็นทีมตะหาก ที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จอย่างงดงามเช่นนี้

และเรื่องราวดี ๆ อีก มากมาย โปรดติดตามได้เลยค่ะ

บรรณาธิการ

สารบัญ	หน้า	คณะผู้จัดทำ
ยินดีต้อนรับ	2	ที่ปรึกษา
เรื่องพิเศษ	3	อ.โพนบูลย์ วัฒนศิริธรรม
แม่		อนราทิพย์ พุ่มทรัพย์
ต่อสายตรง	6	รศ.ดร. อรพรรณ พรสีมา
จุดประกาย	8	กองบรรณาธิการ
เล่าเรื่องด้วยภาพ		อังคณา เขาวัดมณฑาพานิช ประมวล บุญมา
ประเด็นคุณธรรมจากได้วัน		วิไลวรรณ ถักไทย ณัฐกฤตา หิรัญสุข
เจาะใจ ขยายผล	11	ศศิธร เล็กสุขศรี สุชาดา นกอยู่
ห้องเรียนศิลปกรรมต้นแบบ		วิมล ผิวอ่อน ศรีวิไล นवलขาว
เรียนศิลปะคู่ธรรมะอย่างสนุกที่วัดชลประทานฯ		ประกอบ นवलขาว ศิริวรรณ ดวงกลมโพนบูลย์
หนึ่งในร้อย	15	สมชาย มนตรีศรีศักดิ์ วันวิสาข์ รอดเจริญ
ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา		พงศธร ไชยงค์ บดินทร์ วรวิมล
จากนักวิทยาศาสตร์เอกสู่วิศวกรผู้ยิ่งใหญ่		ณัฐฐ์บรรจง เดชวิริยะชาติ อนุสรณ์ ปัทมะสังข์
คุณยายดอทคอม	18	ปริญธร บุญเนตร อมรัตน์ อิศรพรเพชญ์
แม่ของแผ่นดิน		ครรชิต ปิตะภา เอกราช ญานมี
ปฏิทินคุณธรรม	20	พิพัฒน์ เพชรจิโรจน์ วชิราวุธ ชวงษ์วาน
สนุกกับศูนย์คุณธรรม	21	รัตใจ เปี้ยแก้ว สุขุมาล มลิวัลย์
เด็กไทยไผ่ดี	22	ผู้ออกแบบจัดพิมพ์
เด็กไทยแชมป์โลกหุ่นยนต์กู้ภัย		บริษัท สไตส์ครีเอทีฟแฮ็ลส์ จำกัด
“เราไม่เก่ง แต่เราทำเป็นทีม”		โทร. 0 2945 8051-6 โทรสาร. 0 2945 8057
ทำดีไม่ต้องเสีย	24	e-mail : stylecreative@yahoo.com
งานวิจัยของประเทศอินเดีย		

แม่

บทพระราชนิพนธ์ใน
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ

ในบรรดาคำพูดของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นชาติใดภาษาใด คำว่า “แม่” ดูจะเป็นคำศักดิ์สิทธิ์ที่มีมนต์ขลัง มีความหมาย ก็นใจอย่างลึกซึ้งและลึกซึ้งมากที่สุด เพราะอะไร? ทุกคน ย่อมมี “แม่” ผู้ให้กำเนิดเป็นเพื่อนเราคนแรกในโลกที่เดียว องค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็น “ครู” ที่เราเคารพและยึดมั่นในพระปัญญาคุณ พระกรุณาธิคุณ และพระบริสุทธิคุณ แม้ว่าท่านจะเสวยพระพุทธรูปมาตั้งแต่ประสูติได้ 7 วัน ท่านคงจะมีความรู้สึกเกี่ยวกับแม่ไม่ต่างจากบุคคลอื่น สังเกตได้จากคำสอนในพุทธศาสนา ที่เกี่ยวกับแม่ทั่วๆ ไปที่จะยกขึ้นมา ก่อนที่จะกล่าวถึงแม่ “แม่” ของข้าพเจ้าคนเดียว

พระพุทธองค์ทรงแสดงพระธรรมเทศนาเกี่ยวกับแม่ไว้ หลายครั้ง บ้างก็เอ่ยถึงพ่อแม่ควบกันไป บ้างก็เอ่ยเฉพาะ แม่แต่ดูๆ เช่นในโศกนันทชาดกมีคาถาที่กล่าวไว้ว่า

สุหทา มาตา มารดาเป็นผู้ใจดี
ชยนฺตี มาตา มารดาเป็นผู้ให้กิด
ไปเสนฺตี มาตา มารดาเป็นผู้เลี้ยงดู
โคเปนฺตี มาตา มารดาเป็นผู้คุ้มครองรักษา

วิหุลญฺนตี มาตา มารดาเป็นผู้เตือนรื้อนเป็นห่วงเป็นใย
อนุกรมฺปกกา ปติฏฺฐา จ ปุพฺเพ รสทที จโน มคฺโค สคฺคสส
โลกสส

มารดาเป็นผู้เอ็นดู เป็นที่พึ่ง เป็นผู้ให้รส (น้ำนม) มาก่อน เป็นทางแห่งโลกสวรรค์

ในสคาถาคุด มีว่า มาตา มิตฺตํ สเก ฆเร มารดา เป็นมิตรในเรือนของตน

สพฺรหฺมสฺสุตฺต มีความว่า พรหมชาติ ภิกฺขเว มาตาปิตฺนเมตฺตํ อธิวจฺนํ ภิกฺขุทั้งหลาย คำว่า พรหมนี้เป็นชื่อของมารดาบิดา
ปุพฺพเทวาทิ ภิกฺขเว มาตาปิตฺนเมตฺตํ อธิวจฺนํ ภิกฺขุทั้งหลาย คำว่า บุพพเทวเป็นชื่อของมารดาบิดา

ปุพฺพพจฺริยาติ ภิกฺขเว มาตาปิตฺนเมตฺตํ อธิวจฺนํ ภิกฺขุทั้งหลาย คำว่าบุพพพจจารยเป็นชื่อของมารดาบิดา

จริงอยู่ ข้าพเจ้ามีแม่ที่มีคุณธรรมตรงกับพุทธภาษิตที่ยก ขึ้นข้างต้นทุกประการ แต่ท่านมีตำแหน่งเป็นสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ซึ่งหมายความว่า ท่านเป็น “แม่” ของคนทั้งชาติ แล้วก็แม่ “ส่วนตัว” ของข้าพเจ้า ด้วย ทำให้เขียนเรื่องยากขึ้นอีก ทางที่ดีก็เลือกลักษณะ อะไรเด่นๆ มาพูดสักอย่างเดียว คิดดูแล้วตกลงว่าจะเขียน ถึงท่านในแง่เป็นบุพพพจจารยหรือเป็นครูคนแรก

คุณยายเล่าให้ฟังเสมอว่า ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ สมเด็จพระแม่กับน้า ไปรตปรานการเล่นครูนักเรียนกับเด็กที่บ้าน โดยท่านจะเป็นครูและให้เด็กคนอื่นเป็นนักเรียน สมเด็จพระนางเจ้าฯ ทรงมีวิธีการสอนหนังสือที่ดีอยู่แล้ว เด็กๆ ทั้งหลายจึง ชอบเป็นลูกศิษย์ท่านกัน จนกระทั่งน้าร้องไห้เพราะไม่มีใครไปโรงเรียนของน้า ร้อนถึงคุณยายต้องมาเป็น ติวเตอร์การตัดสินใจให้แบ่งเด็กไปเข้าโรงเรียนของน้าบ้าง เมื่อการเป็นเช่นนี้ ก็ไม่เป็นการยากสำหรับท่านเลยใน การที่จะสั่งสอนและสอนหนังสือลูกๆ ด้วยพระองค์เอง ตอนเล็กๆ ท่านสอนให้พับกระดาษ เขียนรูปและทำการ ฝีมือต่างๆ โดยถือแนวว่าคนเราไม่ควรปล่อยเวลาว่างผ่านไปโดย ไร้ประโยชน์ ถ้าเรานั่งดู ทีวี วันเสาร์อาทิตย์เฉยๆ โดยมือไม้ไม่ได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์เป็นโดนกริ้ว

ตอนบ่าๆ ท่านไล่ให้ลงไปวิ่งเล่นข้างล่าง เพราะเด็กๆ ควรได้อากาศบริสุทธิ์ ไต่ขึ้นท่านจะให้มีหน้าที่ดูแลสนาม ถอนหญ้าแห้วหมู และคอยตัดหญ้ากับต้นข่อยที่ตัดเป็นรูป ต่างๆ เป็นการออกกำลังกายที่เป็นประโยชน์ พอค่ำลงเราก็ขึ้นมารับประทานอาหาร ตอนอาหารนี้ถ้าว่างพระราชกิจ สมเด็จพระแม่มักจะอยู่ด้วย ประการแรกท่านจะได้ดูว่า รับประทานที่มีคุณค่าทางอาหารพอหรือไม่ ประการที่สอง ดูมารยาทโต๊ะ และประการที่สาม เป็นข้อที่พี่น้องทุกคน รวมทั้งพี่เลี้ยงชอบที่สุด คือท่านจะเลือกหนังสือดีๆ สนุกๆ มาเล่าให้ฟัง หนังสือที่ท่านเอามาเล่า บางทีก็เป็นนิทาน ธรรมดๆ หรือนิทานเรื่องชาดกในพุทธศาสนา บางทีก็

“

เรื่องการใช้จ่ายในเรื่องการเล่าเรียน การซื้อหนังสือ ท่านจ่ายอย่างไม่อั้น เพราะวิชาความรู้ทำให้เราสามารถทำงานช่วยคนหมู่มาก ช่วยบ้านเมืองได้ สมบัติใดๆ ย่อมไม่ประเสริฐเท่าการกระทำคุณงามความดี เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

”

เป็นหนังสือประวัติศาสตร์ ประวัติบุคคลสำคัญ และความรู้รอบตัวอื่นๆ บางครั้งเป็นข่าวจากหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ตอนหลังๆ นี้ท่านชอบอ่านเป็นภาษาอังกฤษให้เราหัดฟัง ภาษาด้วย นานๆ ที่ก็อาจจะมีการถามปัญหาทวนความจำ ถ้าตอบถูกมักมีรางวัลเงินสด ๑ บาท เป็นที่ขบขันกันในครอบครัวว่าหนังสือธรรมดๆ ที่น่าเบื่อที่สุดในโลก พอสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ สอนสนุกตื่นเต้นมีรสมีชาติขึ้นมาทันที ท่านจะเน้นระเบียบสรีระ ยิบยิบจับความที่น่าสนใจขึ้นมาเล่า (ทูลหม่อมพ่อยังไปรดฟัง) ทำให้จ่ายไม่ต้องท้อ เรื่องนี้มีความลับอย่างหนึ่ง (ที่เปิดเผยได้แล้ว) ว่า บางทีข้าพเจ้ายี้เกียจอ่านหนังสือเพราะเรียนเยอะเยอะ ก็อาศัยจำเอาจากที่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ นำมาวิจารณ์เพิ่มเติม แล้วใช้ตอบข้อสอบหรือเขียนรายงานส่งครูস্যายๆ

เรื่องนิทานของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ที่น่าตื่นเต้น คือเรื่องผี แต่ก่อนนี้พี่เลี้ยงไม่ยอมเล่าเรื่องผี พอไปโรงเรียนเพื่อนๆ ก็มาหลอก สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ว่า ถ้ามานั่งอธิบายว่าผีไม่มี จ้างก็ไม่เชื่อ ท่านจึงสาบสูญโดยการเล่าเรื่องผีที่มากกว่าผีให้เข็ด

เมื่อตอนเล็กๆ ตั้งแต่เริ่มเรียนประถม ท่านสอนภาษาไทย โดยการให้อ่านวรรณคดีเรื่องยี่สิบเรื่องสามเรื่องคือ พระอภัยมณี อิเหนา และรามเกียรติ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องอิเหนา ท่านให้ท่องกลอนตอนที่เพราะๆ เช่น ว่าพาลทางชมคนมาก โผนผกจับไม้ไผ่มี ฯลฯ

คงจะเป็นเพราะได้อ่านกลอนมาแต่เล็กๆ ทำให้ข้าพเจ้าชอบเรียนวรรณคดีไทย ชอบแต่งกลอน

ตอนเด็กๆ ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษค่อนข้างจะอ่อนและหนีเรียนอยู่เสมอ หลังจากฟังพระบรมราชาไมตรีของทูลกระหม่อมพ่อเรื่อง **“ทำไมคนเราต้องเรียนภาษาอังกฤษ”** แล้ว สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เริ่มสอนศัพท์อังกฤษให้ท่องให้อ่านหนังสือตามลำดับยากง่าย จนเดี๋ยวนี้พอจะส่งภาษาฝรั่งมังงฝรั่งมังค่าได้

นอกจากจะเรียนหนังสือที่โรงเรียนแล้วสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ยังทรงจัดให้ลูกๆ เรียนพิเศษวิชาต่างๆ มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งภาษา เลข ดนตรี วาดรูป และแม้ว่าท่านไม่นิยมความฟุ่มเฟือย (ข้าวของทุกอย่างต้องใช้อย่างประหยัด) เรื่องการใช้จ่ายในเรื่องการเล่าเรียน การซื้อหนังสือ ท่านจ่ายอย่างไม่อั้น เพราะวิชาความรู้ทำให้เราสามารถทำงานช่วยคนหมู่มาก ช่วยบ้านเมืองได้ สมบัติใดๆ ย่อมไม่ประเสริฐเท่าการกระทำคุณงามความดี เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นและวิชาความรู้

ตอนระยะหลังมานี้ พระราชกิจมีมากยิ่งขึ้น ตั้งแต่ในด้านการศึกษาและระเบียบของสถานที่ เวลาใครมาเฝ้าฯ จนกระทั่งความเป็นอยู่ของราษฎร เวลาเสด็จออกเยี่ยมราษฎร ทูลกระหม่อมพ่อมักจะทรงเป็นผู้แนะนำในทางด้านการชลประทาน การเกษตรเป็นส่วนใหญ่ เมื่อทรงพบ

“

ในระยะหลังๆ แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่มีโอกาส
ได้เรียนภาษาอังกฤษภาษาไทยกับท่านบ่อยอย่างแต่ก่อน แต่ก็ได้ศึกษาเรียนรู้ทัศนคติ
อันเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตมาก ยังเป็นครูที่ดีทีเดียว

”

คนเจ็บ ทั้งทุลกระหม่อมพ่อและสมเด็จพระแม่จะทรงให้หมอ
ในขบวนเสด็จตรวจดู ถ้าป่วยมาก โปรดฯ ให้เข้าโรงพยาบาล
และให้การศึกษาแก่คนที่อยากเรียนแต่ไม่มีทุน

พระราชดำริที่สำคัญของสมเด็จพระแม่ในเรื่องของราษฎร
คือการสนับสนุนอาชีพนอกจากการทำเกษตรกรรม บางปี
การเพาะปลูกจะไม่ได้ผลดีนัก ด้วยดินฟ้าอากาศไม่อำนวย
เกษตรกรต้องเดือดร้อน บ้างก็ต้องทิ้งบ้านช่องไร่นา
เข้าหางานทำที่อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเข้ามาทำงาน
ในเมือง ดังนั้นเขาควรจะมีงานทำเพื่อเพิ่มพูนรายได้
สมเด็จพระแม่ทรงมีพระราชดำริว่า งานอุตสาหกรรมใน
ครัวเรือนเป็นงานที่เหมาะสมมาก คนไทยเราเป็นผู้ที่
มีฝีมือในทางการช่าง มีหัวทางศิลป์อยู่แล้วจึงสนับสนุน
ได้ไม่ยาก ก็โปรดเกล้าฯ สนับสนุนงานที่เหมาะสมกับ
แต่ละภาค เช่น การทอผ้า การจักสาน การทำตุ๊กตาไทย
 เป็นต้น

การส่งเสริมนั้นได้ทรงส่งข้าราชการบริหารให้เข้าไป
ติดตามซื้อผลผลิตมาด้วยราคาที่เหมาะสม พระราชทาน
วัตถุประสงค์ในการผลิตด้วย ของที่นำมาเช่น ผ้ามัดหมี่ ก็ทอด
พระเนตร ควบคุมคุณภาพ และจ่ายงานให้ผู้ผลิตด้วย
พระองค์เอง โปรดการใช้สอยของที่ผลิตในประเทศไทย
บางอย่างแม้ว่าจะแพงหน่อยถ้าเรามีสตางค์แล้วก็ควรจะ
จ่าย เช่น เราตัดเสื้อสักตัว คนที่ทอผ้าก็ได้เงิน แล้วต่อมา

เจ้าของร้านตัดเสื้อลูกมือลูกจ้างอีกหลายคนก็ได้ด้วย
เป็นการกระจายรายได้และป้องกันปัญหาการว่างงานด้วย
เรื่องอื่นที่สมเด็จพระราชทานพระราชดำริมีอีก
หลายเรื่องที่สำคัญๆ คือ การจัดตั้งมูลนิธิสายใจไทย
ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือสนองคุณผู้ที่ได้ปฏิบัติ
หน้าที่เพื่อป้องกันประเทศชาติ การจัดละครรักชาติ เป็นต้น
กล่าวโดยสรุปแล้ว ในระยะหลังๆ แม้ว่าข้าพเจ้าจะ
ไม่มีโอกาสได้เรียนภาษาอังกฤษภาษาไทยกับท่านบ่อย
อย่างแต่ก่อน แต่ก็ได้ศึกษาเรียนรู้ทัศนคติอันเป็นแนวทาง
ประพฤติปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตมาก ยังเป็นครูที่ดี
ทีเดียว

ถึงแม้ว่าสมเด็จพระแม่จะทรงมีความคิดต่างๆ มากมาย
และทรงบ่นเก่งเมื่อพวกเราทำผิด (ซึ่งก็ไม่แปลกอะไร) ก็
ทรงมีน้ำพระทัยกว้างขวางที่จะยอมรับฟังความคิดของลูกๆ
จริงอยู่ท่านไม่พอพระทัยถ้าเรา “เถียง” แต่ถ้าเป็นการ
“ออกความเห็น” อย่างสุภาพ ก็ไม่ทรงว่าอะไร จะดีพระทัย
เสียอีก ว่าเรารู้จักคิดเหตุผล

เรื่องของแม่มีอยู่มากมายเกินกว่าจะกล่าว นับว่า
ข้าพเจ้าเป็นผู้โชคดีที่มีทั้งพ่อและแม่ที่เป็นแนวทางให้
ยึดถือได้อย่างภาคภูมิใจ ที่เขียนเรื่องนี้ได้ตั้งใจจดจำ
แต่เป็นเพียงบันทึกความทรงจำเล็กๆ น้อยๆ บางประการ
เท่านั้น

100 รุปร้อยกวี 100 ปีพุทธกาล ตระเวนแสดง นิทรรศการทั่วประเทศ

งานเดี่ยวได้เสพทั้งงานศิลปะ
และงานธรรมะ

คณะผู้จัดงานแจ้งว่า
นิทรรศการชุดนี้จะเปิดแสดง

หนึ่งในกิจกรรมเพื่อรำลึกถึง 100 ปี
ชาติกาลของท่านพุทธทาส ที่ได้รับความสนใจจาก
ทั้งศิลปิน กวี นักเรียนนักศึกษาและผู้สนใจจำนวนมาก
ก็คือนิทรรศการ 100 รุปร้อยกวี 100 ปีพุทธทาสซึ่ง
รวบรวมเอาภาพเขียนจากศิลปินทั่วฟ้าเมืองไทย 100 คน
บทกวีอีก 100 บทจากกวีเอกทั้งแผ่นดินอีก 100 ชีวิต
มาจัดเป็นนิทรรศการ ที่อิมเมจด้วยศิลปะและแนวคิด
ทางปรัชญาศาสนาอันลุ่มลึก สวยงามตามแต่
จินตนาการของศิลปินของแต่ละท่าน มาชมงานนี้

ที่สีลม แกลเลอรีเรียกถึง 31 ก.ค.นี้ แล้วจะเดินสายไป
แสดง ณ หอศิลป์วัฒนธรรม ม.เชียงใหม่ 11-25 ส.ค.
2549 หอศิลป์วัฒนธรรม ม.ขอนแก่น 4-20 ก.ย. 2549
วัดชุมแสง ศรีวนาราม จ.ชลบุรี 1-8 ต.ค. 2549 งาน
ประเพณีซังพระ จ.สุราษฎร์ธานี 15-25 ต.ค. 2549
พิพิธภัณฑ์โทหัว จ.ภูเก็ต 5-20 พ.ย. 2549 และท้าย
สุดที่สถาบันทักษิณศึกษา จ.สงขลา 10-25 ธ.ค. 2549
ขอเชิญติดตามชมได้ตามสะดวก

ผลสรุปงานศาสนสัมพันธ์ ที่สิงคโปร์ ล้วนได้แง่มุติ ๆ มาพัฒนาเครือข่าย

เมื่อ 1 ก.ค.ที่ผ่านมา
ผู้ร่วมเดินทางทั้ง 53 คน
ในโครงการยุทธศาสตร์
สัมพันธ์ได้ประชุมร่วมกัน
เพื่อหาข้อสรุปจากการ
ดูงาน 3 คืน 4 วันที่ประเทศสิงคโปร์ ได้ดังนี้

1. การสร้างความเข้าใจและจิตสำนึกที่ตรงระหว่าง
ศาสนิกชนในประเทศเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งครอบครัว
โรงเรียนและชุมชนต้องร่วมมือกัน เริ่มจากการ
ทำงานของ IRO ต้องมีตัวแทนจากทุกศาสนา
มาร่วมเป็นกรรมการ ประชุมร่วมกันและทำกิจกรรม
ร่วมกัน โดยเลี่ยงพูดถึงความขัดแย้งต่างๆ

2. สร้างโอกาสให้คนต่างศาสนาได้เรียนรู้กิจกรรม
ของศาสนาอื่น ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจ ยอมรับ
และให้เกียรติซึ่งกันและกัน

3. การสร้างค่านิยมด้านความรักชาติต้องทำอย่าง
ต่อเนื่อง โดยบูรณาการเข้ากับชีวิตประจำวัน การนำ
เสนอผ่านสื่อต่างๆ ต้องเข้าใจง่ายชัดเจนและสนุก

4. ปัจจัยส่งเสริมความ
ก้าวหน้าของสิงคโปร์ คือ
ผู้นำมีความสามารถ นึกถึง
ประโยชน์สุขของประชาชน
เป็นอันดับแรก

5. สิงคโปร์ให้ความสำคัญ
กับการศึกษา เพราะคนสิงคโปร์กลัวแพ้ จึงต้องพัฒนา
ตัวเองเสมอเพื่อทำให้ทุกสิ่งเป็นเรื่องที่ดีที่สุด

6. คนสิงคโปร์เอาจริงเอาจังกับทุกเรื่อง เพราะรู้ว่า
ตัวเองเป็นประเทศเล็ก ไม่มีทรัพยากร จึงเน้นไปที่
การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เยี่ยมชมเกิด
ความรู้สึที่ดีต่อประเทศนี้ ยังมีนักท่องเที่ยวมาก
คนสิงคโปร์ยิ่งภาคภูมิใจในชาติ

ทั้งหมดนี้ก็คือสิ่งที่บรรดาผู้นำเครือข่ายและยุทธ
จะได้นำไปปรับใช้ในโรงเรียนของตนเอง ซึ่งเป็น
สังคมเล็กๆ ให้เป็นสังคมต่างศาสนาที่อยู่ร่วมกันอย่าง
เป็นสุขตลอดไป

เปิดศูนย์การเรียนรู้ ศิลปกรรมต้นแบบแล้ว

ในวันที่ 30 กรกฎาคม 2549 นี้ ศูนย์การเรียนรู้ศิลปกรรมต้นแบบ ณ โรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ จ.นนทบุรี จะได้ทำพิธีเปิดอย่างเป็นทางการ โดยจะมีอาจารย์ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม ประธานกรรมการศูนย์คุณธรรมให้เกียรติมาเป็นประธานในพิธีเปิดครั้งนี้ และจะมีพระพรหมมังคลาจารย์ หรือหลวงปู่ปัญญาันทภิกขุ ที่รู้จักกันดี ในฐานะเจ้าอาวาสวัดชลประทานฯ มาร่วมกล่าวสัมมนานิยกราชในครั้งนี้อย่างดีด้วย

ศูนย์การเรียนรู้ฯ ดังกล่าว ศูนย์คุณธรรมได้เสริมหนุนให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ที่สมบูรณ์แบบในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเรียนการสอนด้านศิลปะ ซึ่งทางวัดมีพระมหาสมโชค ธีรธมโม เป็นอาจารย์หัวหน้าทีมผู้สอนคนสำคัญที่ได้คิดค้นแนวทางการสอนศิลปะผสมผสานการสอนธรรมะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านงานศิลปะและพัฒนาศักยภาพของตนเองด้วยการปฏิบัติธรรมควบคู่ไปด้วยอย่างไม่รู้ตัว นับเป็นรูปแบบการสอนที่น่าสนใจอีกแบบหนึ่ง ซึ่งน่าจะพัฒนาและปรับใช้ได้ในพื้นที่อื่นๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และในส่วนภูมิภาคต่อไป

มารดาสารภาพ

โดย “ท่านจันทร์”

แม่มีไข่ เทวดา จากฟ้าไหน
แม่มีได้ มีความรัก คักดีสิทธิ์
แม่มีควร มีคุณค่า เกินกว่าคิด
แม่มีเป็น มิ่งมิตร เกินประมาณ

แม่คือคน ธรรมดา ในหล้าโลก
แม่มีสุข สลับโศก ผสมผสาน
แม่มีรัก โลกไกรธ หลงรัวราน
แม่มีจิต วิตญาณ อุ้น ร้อน เย็น

แม่มีผิด แม่มีถูก หนอลูกแม่
ตั้งใจแก้ ผิดพลัง ลูกยังเห็น
จิตเปลว จิตพาล กระชานกระเซ็น
คุมลำบาก ยากเข็ญ หลายครั้งครา

ขอให้ลูก เรียนรู้ ดูเถอะลูก
ทำสิ่งถูก ทำสิ่งดี มากมีค่า
ต้องฝึกจิต ฝึกกาย ฝึกวาจา
เป็นตัวอย่าง ลูกยา ให้อินยล

อิสตรี มักอ่อนแอ แพ้บุรุษ
ร่างกาย ไทรมหรูด สุดสับสน
เลือดจะไป ลมจะมา สาละวน
มักส่งผล หงุดหงิด ฟันพิษภัย

ลูกแม่ ยิ้มเย็น อย่าเป็นยักษ์
ปล่อยแม่ สักพัก อย่าผลักไล่
รับประทาน กาลเวลา รักษาใจ
เมื่อดับไฟ ดวงแด เต็มแถมก็ดี

ลูกกับแม่ กับพ่อ กับหน่อเนื้อ
พบกันเพื่อ พลัดพราก เป็นซากผี
เราพร้อมแรง ร่วมใจ ร่วมใช้ชีวิต
เพราะว่า.. พรุ้งนี้อาจ ไม่มีแล้ว

เล่าเรื่อง ด้วย ภาพ

ประเด็นคุณธรรมจากไต้หวัน

เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการรายงานข่าว จากที่มีแต่ตัวหนังสือฉบับนี้ขอเปลี่ยนมาเป็นการสื่อสารด้วยภาพกันบ้าง ด้วยการนำเสนอภาพเด่น ๆ ที่สื่อถึงประเด็นคุณธรรมชัดเจนที่ได้จากการศึกษาดูงานมูลนิธิพุทธฉือจี้ ณ ประเทศไต้หวันระหว่างวันที่ 21-24 มิถุนายน 2549 ที่ผ่านมา โดยประกอบคำบรรยายบ้างพอเป็นสังเขป

คิดว่าคงจะทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับมุมมองใหม่ๆ ที่จะช่วยจุดประกายความคิดของท่านให้เกิดการสานต่อกิจกรรมดี ๆ ในอนาคตบ้างเป็นแน่โปรดติดตาม

ภาพนี้ได้จากสนามบินไทเประหว่างเปลี่ยนเครื่องภายในประเทศ เป็นการส่งเสริมให้เด็กๆ ประกวดภาพวาดที่ประดิษฐ์จากเศษวัสดุเหลือใช้ภาพนี้ทำจากกระป๋องน้ำอัดลมนำมาตัดเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วประกอบกันเป็นภาพบ้านเมืองในไต้หวัน ย้ำให้เห็นการส่งเสริมการรีไซเคิลชัดเจน

ถึงขยะแบบแยกชิ้นส่วนแต่ละประเภทจะพบเห็นได้ทั่วไปในสถานที่ราชการทุกแห่งของไต้หวัน ทำให้เมืองนี้ไม่มีขยะล้นและถนนหนทางก็สะอาดสะอ้าน

ภาพจากพิพิธภัณฑ์ของมหาวิทยาลัยการแพทย์ฉือจี้ เมืองฮั่วเหลียน ที่ยกย่องบรรพบุรุษของไต้หวัน ซึ่งเป็นชาวเขา จะเห็นพิพิธภัณฑ์ที่ตนเองนี้ในทุกเมืองของไต้หวัน ทำให้เด็กๆ รักท้องถิ่นและยกย่องบรรพชนโดยไม่รู้ตัว

ห้องเรียนจัดดอกไม้ จะเป็นหนึ่งในหลักสูตรภาคบังคับที่นักเรียนทุกคนของฉือจี้ต้องเรียน ไม่ว่าจะเด็กประถม มัธยม นักเรียนพยาบาล หรือนักศึกษาแพทย์ทุกคน นัยว่าเพื่อฝึกให้มีสมาธิและเข้าใจธรรมชาติ

อาคารเรียนและอาคารสถานศึกษาในเครือของ ฉือจีจะทำเป็นรูปเหลี่ยมและโค้งกลมผสมกันอย่างกลมกลืน ด้วยหลักคิดที่ว่าให้เด็กไม่คิดติดอยู่กับกรอบ (กลม) แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเคารพระเบียบวินัย (เหลี่ยม) โดยเฉพาะในโรงเรียนประถมจะมีการลอบคมในมุมเสาทุกมุมเพื่อลดอุบัติเหตุที่จะเกิดแก่เด็กๆ ส่วนแนวร่องกลางรูปคือแนวนำทางคนตาพิการ

เด็กประถมจะผลัดเวรกันมาทำความสะอาดกวาดพื้น เก็บขยะอยู่ตลอดเวลาในบริเวณอาคารโรงเรียน และทุกคนทำด้วยความเต็มใจ (สังเกตดูใบหน้าของเด็กๆ)

ห้องเก็บอัฐิอาจารย์ใหญ่ในมหาวิทยาลัยแพทย์ฉือจีซึ่งประสบความสำเร็จในการรณรงค์ให้คนสละร่างเป็นอาจารย์ใหญ่เพื่อการศึกษาของนักศึกษาแพทย์ จากเดิมที่วางแผนไว้จะใช้ได้ 40 ปีแต่เพียง 12 ปีห้องนี้ก็เต็มแล้ว นอกจากนี้ตลอดทางเดินยังติดรูปและประวัติขนาดใหญ่ของอาจารย์ใหญ่ทุกท่านเพื่อเป็นการประกาศเกียรติคุณด้วย

วัฒนธรรมการกินของชาวฉือจีน่าสนใจมาก เพราะเขาจะกินอาหารแต่ละมื้อซึ่งเป็นมังสวิรัต ล้วนๆ โดยไม่เหลือเศษอาหารเลย กล่องอาหารนี้สำหรับพวกเราที่ไปดูงานแต่ละคน หากใครคิดว่ากินไม่หมดแน่ๆ ก็สามารถตักแบ่งอาหารออกใส่หม้อรวมได้

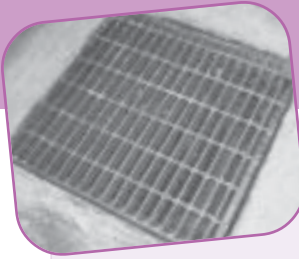

อาสาสมัครสาวกำลังเล่นเปียโนขับกล่อมผู้ป่วยในโรงพยาบาลฉือจีที่เมืองฮัวเหลียน บรรยากาศไม่ต่างจากโรงแรมชั้นหนึ่งในบ้านเรา

ของที่ระลึกของชาวฉือจีทุกชิ้นทำอย่างประณีต ดูดี มีรสนิยม แพ็คกิ่งเยี่ยม บรรยากาศขอด ราคาพอสมควร นี่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทุกคนไม่ลังเลที่จะซื้อของที่ระลึกกลับบ้าน หากไม่รู้ว่าเป็นของมูลนิธิแล้วเห็นสภาพอย่างนี้เราคงต้องคิดว่าถ่ายจากเอ็มโพเรียมหรือพารากอน แน่ๆ

ที่สมณาราม ถิ่นพำนักของท่านธรรมจารย์ ที่นี่เราทิ้งกับทุกวิธีการที่นำมาใช้เพื่อการประหยัดทรัพยากรและพลังงาน วิธีหนึ่งก็คือการใส่ตะแกรงซ้อนไปอีกชั้นของฝาท่อระบายน้ำทุกช่อง เพื่อกันเศษหินกรวดหลุดลงไปทำให้ท่อตัน ทำให้ไม่จำเป็นต้องลอกท่อกันบ่อยๆเหมือนเมืองไทย

กองไม้เหล่านี้ไม่ใช่สำหรับทำเฟอร์นิเจอร์แต่เป็นไม้ที่ถูกคัดแยกประเภทและเรียงซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ เพื่อรอการขนไปทำฟืนให้ความร้อนในโรงครัวและอื่นๆ ที่ต้องแยกเพื่อจะได้ใช้ประโยชน์จากไม้ที่แห้งสนิทและให้ความร้อนได้ดีก่อนไม้ที่ยังชื้นไม่ได้ขนาด

การไหว้ต้อนรับเป็นแถวยาวทั้งเมื่อไปถึงและเมื่อลากลับด้วยความอบอุ่นและรอยยิ้มพร้อมเสียงเพลงนั้นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติปกติของชาวฉือจี้ที่พวกเราต่างประทับใจกันทุกคน

ห้องควบคุมกลางระบบดิจิทัลอลสมบูรณิ์แบบของสถานีโทรทัศน์ต้าอ้ายที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นโทรทัศน์สีชาวสถานีเดียวในไต้หวัน นำเสนอเรื่องราวดี ๆ ที่เกิดขึ้นในไต้หวันและเครือข่ายฉือจี้ทั่วโลก ทำให้ทั่วโลกได้สัมผัสถึงพลังแห่งการทำความดีอย่างน่าทึ่งที่น่าทึ่งก็คือควบคุมด้วยสาวน้อยที่เห็นเพียงคนเดียว

การเชิดชูคนทำดีในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ นี่คือภาพของอาสาสมัครที่มาช่วยทำงานนับร้อยๆ คนที่โรงแยกขยะรีไซเคิลเน่ยหูทุกคนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสและทำงานแยกขยะด้วยความเต็มใจโดยไม่มีใครได้รับค่าตอบแทน

ดูภาพนี้แล้วจะไม่มีทางรู้ว่าใครเป็นผู้ให้หรือผู้รับกันแน่ ความจริงก็คือชาวฉือจี้ในชุดน้ำเงินขาวเป็นผู้ให้ที่นอนนุ่ม เพื่อขอบคุณผู้รับทำให้เขามีโอกาสเป็นผู้ให้ เห็นภาพอย่างนี้แล้วคนไทยคิดอย่างไร

ภาพนี้บอกเราอยู่ 2 อย่างคือแม้แต่ผู้พิการก็ยังอุทิศตัวเป็นอาสาสมัครได้และการคัดแยกกระดาษของเขานั้นพิถีพิถันเหลือประมาณ คือต้องแยกกระดาษขาวออกจากกระดาษเปื้อนหมึกด้วยการตัดขอบขาวออกเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการรีไซเคิล

ทุกบ่าย 2 โมงวันเสาร์ที่โรงพยาบาลฉือจี้ในไทเป กลุ่มแพทย์และพยาบาลจะร่วมกันร้องเพลงและแสดงรีวิวประกอบเพลงพร้อมเลี้ยงน้ำชา อาหารว่าง ให้กับผู้ป่วยเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจที่ดี โดยแพทย์และพยาบาลตั้งใจทำด้วยตัวเองไม่ต้องให้ใครมาบังคับ

ห้องเรียนศิลปะผสมต้นแบบ เรียนศิลปะคู่ธรรมะอย่างสนุกที่ วัดชลประทานฯ

การเรียนศิลปะนั้น ในมุมมองของพ่อแม่ผู้ปกครองรุ่นใหม่ นับว่าเป็นเทรนด์ใหม่ๆ ที่กำลังมาแรงแข่งเทรนด์เก่า ๆ อย่างเล่นดนตรี ยิมนาสติก หรือว่ายน้ำ บางรายตื่นนอนส่งลูกไปเรียนกับศิลปินมีชื่อด้วยค่าเรียนแพงลิ่วเพื่อหวังว่าลูกของตัวเองจะได้มีภูมิรู้ด้านศิลปะติดตัว โดยไม่สนใจว่าเด็ก ๆ จะชอบไปด้วยจริง ๆ หรือไม่

แต่ในอีกมุมหนึ่งของโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ พระอาจารย์หนุ่มรูปหนึ่ง กำลังทุ่มเทเวลาให้กับเด็ก ๆ น่ารัก ๆ ชีวิตที่สนใจใฝ่รู้งานด้านศิลปะ ได้ฝึกเรียนเขียนรูปกันอย่างเอาใจง้อใจส่งสนุกสนานและมีความสุข ทั้งศิษย์และครู ในขณะที่เดียวกัน ก็ได้เรียนธรรมะควบคู่กันไป ด้วย ทั้งทางตรงและทางอ้อม ในห้องเรียนติดแอร์ พร้อมวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างดี ผู้เรียนมาเพียงแต่ตัวเท่านั้น

ที่สำคัญ เรียนฟรีตลอดไป.....นี่คือเรื่องจริง

จากเณรน้อยสู่พระนักวาดรูป

พระมหาสมโชค ธีรธมโม พรชชา 15 อายุ 27 ปี คือพระหนุ่มรูปที่เรากำลังกล่าวถึง ชอบวาดรูปมาตั้งแต่

เด็ก ๆ ตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน โดยได้รับแรงบันดาลใจจากพี่ชายที่วาดรูปเก่งเหมือนกัน ฝึกฝนการวาดรูปด้วยตนเองมาตลอดจนได้เปรียญธรรม 6 ประโยค แถมด้วยปริญญาตรีรัฐศาสตร์จาก ม.ส.ธ. จนได้มีโอกาสมากrabหลวงปู่ปัญญานันทะ และเกิดเลื่อมใสศรัทธาจนขอมาอยู่ด้วย และก็ได้เป็นครูสอนโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

“แรก ๆ ก็สอนแต่ธรรมะ แต่ก็วาดรูปมาตลอดตั้งแต่เป็นเณร จนวันหนึ่งไปขีดเขียนลายกนกไว้บนกระดานดำ หลวงปู่ที่สอนศิลปะมาเห็นเข้า ท่านว่าฝีมือเหมือนครูเลย ท่านก็เลยบอกว่าสอนศิลปะเถอะอย่าไปสอนธรรมะเลย เป็นครูผู้ช่วยอยู่ได้ปีเดียว ปีที่สองท่านก็ยกให้เป็นหัวหน้าแผนกศิลปะเลย”

นั่นคือเหตุการณ์เมื่อปี 2545 นับถึงวันนี้ท่านสอนศิลปะกับเด็ก ๆ กว่า 5 ปีแล้ว

ขาดแคลนทรัพย์แต่ไม่ขาดแคลนพลังใจ

ในระยะแรกของการสอนศิลปะในโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์นั้น เป็นไปด้วยความทุลักทุเลพอสมควร เพราะขาดแคลนปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสี กระดาษ ดินสอ แต่ด้วย

พลังใจเกินร้อย พระอาจารย์มั่งมั้น
วาดภาพด้วยฝีมือตนเองเก็บไว้ทุกวัน
แต่เป็นภาพขาวดำทั้งหมดเพราะไม่มี
เงินจะซื้อสีเหมือนกัน จนมีจำนวน
มากพอสมควร แล้ววันหนึ่งแสงสว่าง
ปลายอุโมงค์ก็ปรากฏ เมื่อท่าน
ปรึกษากับโยมผู้ใหญ่ที่นับถือเหมือน
โยมแม่แล้วได้คำแนะนำว่า จะจัดแสดง
ภาพให้แล้วหาคนมาซื้อเอง จากภาพ
วาดขาวดำ 65 ภาพในการจัดแสดง
ครั้งแรก ได้เงินมา 4 หมื่นกว่าบาท
พระอาจารย์ดีใจยิ่ง เพราะจะได้เงิน

“

ความปรารถนาที่ดี
อยากให้น้ำลูกศิษย์ซักคน
มารูปไปตลอดชีวิต เป็นศิษย์
แล้วก็อยากให้น้ำลูกศิษย์ได้ทำงานส่วนรวม
เอารูปมาประมูลกันช่วยคนตาบอด
อย่างนี้จะบุญมีไฉนมาก

”

มาซื้อสีซื้อกระดาษให้ลูกศิษย์ตาต้า ๆ ได้เรียนกันอย่างมีความสุข

“ต้องตั้งคณะกรรมการดูแลเงินเพื่อกันการครหา เพราะถ้ามีข้อครหาต่อไปคนที่บริจาคเขาก็จะไม่ให้มาอีก เงินนั้นก็ใช้ได้ตลอดปี 46 พอถึงปี 47 มีกำลังใจแสดงภาพมากขึ้นก็ได้เงินเป็นแสน”

ด้วยเหตุนี้ ห้องเรียนศิลปะจึงดำเนินต่อมาได้อย่างต่อเนื่อง แต่ก็ เป็นไปอย่างพอเพียง เพราะแม้จะมีสี มีกระดาษให้เด็กๆ แต่สภาพห้องเรียน ก็ยังทรุดโทรมไปตามสภาพเด็ก ๆ นั่งวาดไปก็เหงื่อไหลไคลย้อยไป เพราะขาดแคลนทุนทรัพย์ที่จะมาบูรณะ

บูรณาการสอนศิลปะ-บวกรรม:เป็น ครั้งแรก

ด้วยความมุ่งมั่นที่จะสอนเด็ก ๆ ให้มีองค์ความรู้ทางด้านศิลปะและธรรมะไปพร้อม ๆ กัน พระอาจารย์จึงบูรณาการการเรียนการสอนธรรมะกับศิลปะในรูปแบบใหม่ ด้วยการให้เด็ก ๆ เรียนธรรมะช่วงเช้าและเรียนศิลปะช่วงบ่าย คือไม่ว่าจะเรียนอะไรที่โรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์จะต้องเรียนธรรมะก่อน 3 ชั่วโมงเพื่อเป็นการปูพื้นฐานทางธรรม แล้วจึงจะเรียนวิชาการทางโลก ที่น่าสนใจก็คือพระอาจารย์จะสอดแทรกธรรมะเพิ่มเติมในระหว่างการเรียนศิลปะตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำสมาธิก่อนเรียน การสอนให้เป็นระเบียบด้วยการท่องคาถาก่อนเรียน (คาถาเพื่อให้สนใจในบทเรียน)

การทำโทษเด็กที่ทำผิดก่นด้วยการให้นั่งสมาธิ 5 นาทีก่อนจะเรียนต่อ

แม้จะมีกฎเล็ก ๆ น้อยๆ อยู่บ้าง แต่เด็ก ๆ ก็เรียนกันอย่างร่าเริงและสนุกสนาน เพราะพระอาจารย์มีความสามารถเฉพาะตัวในการสอนศิลปะที่ไม่เหมือนใคร น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยเมตตา ทำให้เด็กไม่เกร็ง มุขต่างๆ ถูกนำมาใช้ประกอบการสอนให้เด็ก ๆ เพลิดเพลินอย่างไม่รู้ตัว ไม่น่าเชื่อว่าเด็ก ๆ อายุ 6-8 ขวบจะอยู่กับที่ได้ถึง 2 ชั่วโมงโดยไม่เบื่อ

เรียนก็ไม่ต้องมีใบสมัคร แถบเรียนร่วมกับได้ทุกระดับ

ที่น่าสนใจก็คือเด็ก ๆ ที่มาเรียนที่นี่มีหลายวัย ตั้งแต่ 6-7 ปี จนถึง 15-16 ปี ก็มี และสามารถเรียนรวมกันได้ ในเวลาเดียวกัน โดยพระอาจารย์จะสอน

“

จนวันหนึ่งใจพี่ถวิลเขียนลายกนกไว้บนกระดานดำ
พลววพี่ที่สอนศิลปะมาเนิ่นเนิ่นทำหน้าพี่มือเขมือบนครุบล
ทำนก็เลยบอกกล่าวสอนศิลปะ:ระอาะ:อย่าไปสอนธรรมะเลย

”

ตามความสามารถของเด็กแต่ละคน ให้วาดกันได้อย่างอิสระ ใครอยากจะทำ เรียนที่นี้ก็ไม่ต้องยุ่งยากอะไร มาแสดงตัวว่าอยากเรียนท่านก็รับแล้ว

ขออย่างเดี๋ยวมีความมุ่งมั่นและเอาจริงเอาจัง เพราะที่นี้เรียนฟรี ท่านก็อยากจะให้ลูกศิษย์ทุกคนได้รับผลสำเร็จจากการเรียนตามอัธยาศัยมากกว่าที่จะมาเรียนเพราะเห็นเป็นแฟชั่น

ด้วยเหตุนี้ ศูนย์คุณธรรมจึงเข้ามาเสริมหนุนเพื่อยกระดับให้ห้องเรียนศิลปะของพระอาจารย์เป็น “ศูนย์การเรียนรู้ศิลปกรรมต้นแบบ” อย่างแท้จริง มีสภาพแวดล้อมที่น่าเรียนยิ่งขึ้นด้วยการปรับปรุงห้องเรียน ติดแอร์ จัดหาอุปกรณ์วาดรูปที่ได้มาตรฐาน ทั้งกระดาษ ดินสอ และสี พร้อมมูล ด้วยหวังว่า เมื่อห้องเรียนศิลปกรรม

แห่งนี้ประสบความสำเร็จ น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะทำให้เกิดศูนย์ศิลปกรรมในลักษณะเดียวกันอีกในพื้นที่อื่น ๆ เพราะเห็นแล้วว่า ด้วยแนวทางแจกเช่นที่พระมหาสมโชคกำลังดำเนินการอยู่นี้ สามารถสร้างเด็ก ๆ ให้มีภูมิรู้ทางศิลปะพร้อมๆ กับมีธรรมะในจิตใจได้อย่างกลมกลืน

เชื่อแน่ว่าในอนาคตเราอาจมีศิลปินชื่อดังที่เกิดจากการปั้นของพระอาจารย์ประดับวงการเพื่อช่วยกันสร้างสรรค์งานดี ๆ ให้กับสังคมไปพร้อม ๆ กับการเป็นคนดีของสังคมอย่างแน่นอน

หนังสือของพระมหาสมโชค ธรรมโม

โครงการนับจะส่งยื่นไปไดโนเสาร์

ตราบไต่ที่ยังมีคนซื้องานศิลปะเอาตามตรงนี้จะไม่มีทางล่ม พระอาจารย์คิดแต่ว่าตราบไต่ที่พระอาจารย์อยู่ตรงนี้ทำเต็มที่ เมื่อใดที่พระอาจารย์ไม่อยู่ก็มีคนทำแทน หลวงปู่ท่านพูดไว้เสมอไม่ติดขัด สมมติว่าพระอาจารย์โดนย้ายไปสหรัฐอเมริกาพระอาจารย์ก็ไปทำที่นั่นอีก ถ้าพระอาจารย์โดนย้ายไปเชียงใหม่ พระอาจารย์ก็ไปทำที่เชียงใหม่อีก พระอาจารย์ไม่กลัวที่จะนับหนึ่งเพราะว่าพระอาจารย์ก็มั่นใจในศักยภาพของตัวเอง แล้วตอนนี้ภาพวาดเอาตามากี่จำหน่ายในราคาแพง

ท่านพอจะบอกราคาได้ไหม

ก็หลักหมื่นสำหรับภาพสีน้ำมัน สีน้ำก็หลักพันปลายๆ เอาตามว่าขายรูปได้ 3 รูปก็ซื้อสีให้เด็กได้ทั้งปีแล้ว อย่างตอนนั่งงานวาดภาพพอร์ตเทรต (ภาพเหมือน) ก็ตั้ง 12 คิวที่รอ พระอาจารย์อยู่

แล้วท่านใช้เวลาช่วงไหนวาด

ตั้งแต่ 2 ทุ่มถึงเที่ยงคืนทุกวัน เพราะปลอดจากกิจของสงฆ์ แล้วตอนกลางวันก็ไปสอนหนังสือโรงเรียนต่างๆ บรรยายธรรมะ

วันธรรมดานี้พระอาจารย์ไปสอนที่ไหน

ก็มี 3 โรงเรียน มีวัดนานาชาติ คลองเกลือ และเศรษฐบุตรอุปถัมภ์ 3 วัน อีกวันหนึ่งก็เป็นวาระของวัด อีกวันหนึ่งพระอาจารย์ไปเรียนวาดรูป

พระอาจารย์ยังเรียนวาดรูปอยู่?

เรียนกับท่านอาจารย์สมาน พันธุ์จรัสศรี เป็นศิลปินวาดรูปอิสระ เอาตามมีความเห็นว่าความรู้มีเท่าไรไม่พอง่วงแล้วก็ยังมีความดีกว่าเราอีก

ท่านใช้เวลาไหนปฏิบัติวิปัสสนา

วาดรูปเป็นเหมือนการวิปัสสนา สงบกว่าเยอะแล้วก็ได้เงินมาซื้อสีให้ลูกศิษย์ด้วย

ท่านก็ใช้แนวทางนี้ในการปฏิบัติสมาธิ

ครับคือการปฏิบัติสมาธิในพระพุทธศาสนาเนี่ยมันมีหลายวิธีการ บางคนนั่งแล้วดี บางคนเดินแล้วดี แต่เอาตามทำแบบนี้แล้วมันดี วาดรูปแล้วจิตใจสงบดี ฝีมือก็ดีขึ้นเรื่อยๆ

คิดจะทำอะไรต่ออีกไหม

พระอาจารย์อยากให้เด็กมาเรียนเยอะๆ และก็อยากให้ลูกศิษย์ได้ประโยชน์จากการเรียนจริงๆ ความปรารถนาก็คืออยากให้ลูกศิษย์ชักชวนวาดรูปไปตลอดชีวิต เป็นศิลปิน แล้วก็อยากให้ลูกศิษย์ได้ทำงานส่วนรวมเอาอุปมาประมุขกันช่วยคนตาบอดอย่างนี้จะภูมิใจมากอาจจะช่วยหลาย ๆ ที่มูลนิธิราชประชานุเคราะห์อะไรอย่างนี้ก็ได้ที่มันเป็นสาธารณะประโยชน์ แล้วก็ให้ลูกศิษย์เป็นคนดี นำธรรมะของพระพุทธเจ้าไปใช้ แค่นี้พระอาจารย์ก็พอใจแล้ว

ดร. อัจฉร ชุมสาย ณ อยุธยา จากนักวิทยาศาสตร์เอกสู่ครูผู้ยิ่งใหญ่

คุณๆ คงได้อ่านเรื่อง
โรงเรียนสัตยาไสกันไปแล้ว
ฉบับนี้เรามาเจาะลึกถึงจิตใจ
ของนักวิทยาศาสตร์เอก
ของโลกคนหนึ่งที่ยอมทิ้งเงิน
เดือนหลายล้านบาทเพื่อมาเป็นครูสอน

หนังสือในดินแดนที่ห่างไกลความเจริญทางวัตถุ
แต่เปี่ยมล้นด้วยความเจริญด้านจิตใจ ผู้มุ่งมั่นกับแนวคิดที่
จะสร้างเด็กยุคใหม่ให้เป็นเด็กดีจริง ๆ ด้วยการนำเอาการ
ทำสมาธิมาเป็นประตูลูกความเป็นเลิศทางวิชาการ

จากเด็กชายอัจฉริยะที่เกิดมาท่ามกลางเสียงระเบิดช่วง
สงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อ 6 พฤศจิกายน 2483 ลูกชายของ
ม.ล.มานิจ ชุมสาย ณ อยุธยา ตำนานแห่งดิกชนนารีของเมืองไทย
ติดตามคุณพ่อไปเรียนต่างประเทศจนได้ดอกเตอร์จากอังกฤษ
เป็นผู้ออกแบบระบบการร่อนลงจอดของยานไวคิง 2 ลำ
ของนาซ่า ผู้เชี่ยวชาญในโครงการสร้างจรวดเพื่อใช้ในกิจการ
ผืนที่ยามของสภาวะวิจัยแห่งชาติ เป็นนักวิทยาศาสตร์ดีเด่น
เป็นครูสอนโรงเรียนวิถียุทธคดีเด่น เป็นนักปราชญ์ภูมิปัญญาไทย
จาก ม.นเรศวร และปัจจุบันเป็นส.ว.สมัยล่าสุด

ทั้งหมดนี้ ดร.อัจฉร ยืนยันมาตลอดว่า เป็นผลจากการ
นั่งสมาธิอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่อายุ 15 ปี เท่านั้น!

อะไรคือ แรงบันดาลใจในการสร้างโรงเรียนสัตยาไส

เริ่มต้นตั้งแต่อายุ 15 นะครับ เพราะว่าตอนนั้นชีวิตของผม
มันเปลี่ยนไป จากเด็กที่เกเรพอสมควรชอบเล่นกับลูกกระเบิด
ทำลายสิ่งของ ขวนเพื่อนคุยในห้องเรียน แกล้งคุณครู แล้วก็
สอบได้ที่โหล เปลี่ยนมาเป็นคนละคนเลยอะ ก็คือสนใจฝึกสมาธิ
ปฏิบัติธรรม กลายเป็นคนใจเย็น เรียนหนังสือดี จากที่โหล
กลายเป็นที่ 1 แล้วก็ใครจะมาตามาว่าอะไรเราก็เฉย

ในช่วงนั้นเองที่เริ่มฝึกปฏิบัติสมาธิมันเกิดแรงบันดาลใจหลาย
อย่างว่าชีวิตนี้เราต้องช่วยเหลือผู้อื่นตลอดเวลา ยกตัวอย่าง
สิ่งหนึ่งที่ผมตั้งจิตอธิษฐานไว้ตั้งแต่อายุ 15 ก็คือถ้าเกิดมี
สวรรค์จริงผมจะไม่ยอมไป ผมตั้งจิตอธิษฐานว่าขอให้ทุกคน
เพราะสวรรค์นั้นมีคนดีเยอะแล้วและเราไม่สามารถช่วยเหลือ
เขาได้ แต่คนรักมีคนที่เขาเดือดร้อน เขามีความทุกข์ และเขา
ต้องการความช่วยเหลือจากเรา เพราะฉะนั้นผมลงไปนอนรอก
นั่นจะมีประโยชน์มากกว่าที่จะขึ้นสวรรค์ พอโตขึ้นมามันก็หา
ลู่ทางอยู่เรื่อยครับ ตอนแรกอยากจะทำเล็ก ไม่เรียนปริญญาเอก

ไม่เรียนอะไรทั้งสิ้นอยากจะทำปา แต่มันก็โดนเตือนอยู่เรื่อย
ว่าชีวิตนี้เป็นชีวิตของการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ จะไปอยู่ในปา
ตามลำพังก็จะเป็นการเห็นแก่ตัวมากเกินไป

มันก็คิดอยู่เรื่อย ๆ ในที่สุดก็เลยศึกษาต่อ เพราะคิดว่าถ้า
เราไม่มีปริญญาสูง ๆ แล้วใครเขาจะฟังเรา ก็หาลู่ทางเรื่อย ๆ ก็
ออกไปบรรยายไปสอน ตั้งแต่อายุ 17-18 แล้ว ตอนนั้นอยู่ใน
ประเทศอังกฤษ ก็บรรยายเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เกี่ยวกับการ
ฝึกสมาธิ พอกลับมารับราชการเป็นอาจารย์ที่จุฬาฯ สอน
คณะวิศวะฯ งานสำคัญก็คือสอนสมาธิในระดับไม่ใช่นอนวิศวะฯ
เพราะลูกศิษย์เขาจะสนใจกันมาก แต่ที่สอนเยอะจริง ๆ ก็คือ
สอนทางด้านจิตใจ อันนี้มันคิดเขาตั้งเป็นชมรมขึ้นมาเองแล้วเรา
ก็ไปสอน อย่างชมรมจิตศึกษา ชมรมพุทธศาสตร์ ก็ไปสอนชมรม
เหล่านี้แล้วก็พานิสิตออกไปค่ายต่าง ๆ และผมก็จะนำสมาธิ
ทุกวัน ๆ อันนี้คือสิ่งที่ทำตั้งแต่สมัยโน้นแล้วก็หลังจากที่ได้
ทดลองเล่นการเมืองบ้างเป็นนักธุรกิจบ้างมีประสบการณ์
หลายด้านทั้งวิทยาศาสตร์ ทั้งอะไรต่ออะไร ในที่สุดก็ได้พบ
กับนักบวชท่านหนึ่งที่อินเดียก็คือท่านสัตยาไสนั่นเอง แล้วท่าน
ก็มองเห็นผมแล้วบอกว่าในชีวิตที่เหลือให้หันมาสนใจการศึกษา
ของเด็ก ท่านพูดแบบนี้จากจิตใจลึก ๆ ของท่าน ผมประทับใจ
มากครับ ผมรู้สึกว้าวใจแล้วละ นี่คือนี่ที่เราโรมานาน

ท่านสัตยาไสนั้น จริงๆเป็นอย่างไรครับ

ท่านเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงมากที่สุดใน
อินเดีย คนแย่งกันเข้า มีโรงเรียนอนุบาลโรงเรียนประถม
โรงเรียนมัธยมที่ทุกคนก็แย่งกันเข้า แล้วท่านเป็นนักการศึกษา
ในขณะเดียวกันก็สอนคุณธรรม เน้นคุณธรรมตลอด ลูกศิษย์
ของท่านมาจากทุกศาสนา ท่านบอกว่าเมื่อเป็นชาวพุทธต้องเป็น
ชาวพุทธที่ดีที่สุด เมื่อเป็นชาวคริสต์ก็ต้องเป็นชาวคริสต์ที่ดีที่สุด
เป็นชาวมุสลิมก็เป็นให้ดีที่สุด ท่านจะเน้นอย่างนี้ แล้วก็ไม่ว่า
ใครเปลี่ยนศาสนาของตัวเอง ผมเป็นพุทธผมก็เป็นพุทธอยู่ตลอด
และท่านก็คุยกับเราเรื่องพระพุทธศาสนาเป็นหลักเลย

กลับมาเมืองไทยแล้วอาจารย์ก็ยังไปบ้างครับ

ผมก็เริ่มทดลองจากเด็ก ๆ ก่อน ผมไม่เคยสอนเด็กตัวเล็ก ๆ
เลยนะครับ ก็เลยไปขอเด็กมาจากชุมชนแออัด คุณพ่อคุณแม่
เขาก็ยินดีก็เลยเริ่มสอนเริ่มอบรม แล้วเราก็เจอว่าชีวิตเขาเกิด
การเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี พ่อแม่เขาก็พอใจ ถึงตอนนั้นก็
เลยบอกพรรคพวกเพื่อนฝูงว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะเผยแพร่ไปสู่ครู

ก็เลยจัดอบรมครูทั่วประเทศ พอจัดอบรมครูได้ 15,000 กว่าท่าน เขาก็เรียกร้องกันว่าอยากเห็นโรงเรียนที่สอนแบบนี้จริง ๆ มีไหม พวกเราก็เลยเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะตั้งโรงเรียนจริง ๆ เป็นโรงเรียนตัวอย่าง นั่นเป็นจุดกำเนิดของโรงเรียนครับ

อาจารย์อาแวทิดที่สร้างหลักสูตรนี้มาจากไหน

เราอยากให้มันใช้ได้ทั่วประเทศ แล้วก็ค่อนข้างจะสากลด้วย เพราะฉะนั้นเราควรจะใช้หลักสูตรของประเทศก่อน ไม่ใช่เราไปสร้างโรงเรียนซึ่งแหวกแนวไปทั้งหมด เราก็ต้องสอนเด็กให้พร้อมที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เมื่อเขาจบ ม.6 นั่นก็คือเราต้องใช้หลักสูตรแกนกลางของรัฐบาล ของกระทรวงศึกษาฯ แต่เราก็ใส่ของเราเข้าไป ที่จะสร้างคนดี เพราะว่าเราต้องการสร้างคนดีเหนือสิ่งอื่นใดเราไม่ต้องการเอาแค่เก่งอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเราก็จะมีแนวทางต่าง ๆ ของเราเช่นตื่นแต่เช้า ฟีกสมมาธิ ฟังนิทานธรรมะ คือเราจะทำอย่างนี้เป็นประจำ แล้วก็บูรณาการเสริมคุณธรรมเข้าไปในทุกวิชา ทุกกิจกรรม ตลอดเวลา เรามีกฎที่สำคัญที่สุดเพียงข้อเดียวในโรงเรียนก็คือความรักความเมตตา

ครูนี้ต้องผ่านกระบวนการอะไรยังไงครับ

ตอนคัดเลือกครูเราให้เขามาอยู่ที่นี้แค่ 3 วัน แล้วเราก็จะคัดครูที่จะอยู่กับเรา หลังจากนั้นก่อนเปิดเทอมซัก 2 อาทิตย์ เราก็จะมีการอบรมในโรงเรียนก่อนที่จะเปิดเทอมก่อนที่เด็กจะมา เพราะฉะนั้นก็ไม่เกิน 2 อาทิตย์ที่เราจะอบรมเขา แต่การอยู่ที่นี้อยู่ในบรรยากาศอย่างนั้นครับ ครูเขาจะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงเอง จากที่มติดิตตามดูแล้วอิทธิพลสูงสุดที่ครูเขาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงก็คือฟีกสมมาธิ อิทธิพลที่รองลงมาแล้วก็มี ความสำคัญก็คือเด็กเองครับ เด็กของเรามีแต่ความรัก เข้าไปกอดครูอย่างนี้ จิตใจของครูก็เปลี่ยนแล้ว พอเขาได้เจอความรักจากเด็ก ๆ ชีวิตเขาก็เปลี่ยน

“

เราไม่ต้องคิดว่าเราจะไปแข่งขันกับคนทั้งโลก
เพราะว่ามันไม่มีความจำเป็นอะไร
ในที่สุดเมื่อเราใช้วิถีทางของเรา
เด็กก็จะเกิดปัญญาแล้ว
เขาก็จะทำอะไรต่ออะไรด้วยตัวของเขาเอง
ที่เหนือกว่าฝรั่งด้วยซ้ำไป

”

อาจารย์เคยเล่าว่ามีโรงเรียนสัตยาไส 57 โรงเรียนใน 35 ประเทศแล้ว

ตอนแรกก็ไม่ได้คิดจะมีเครือข่ายอะไรใหญ่โตไปทั่วโลก ผมเพียงแต่คิดว่าเราต้องเอื้อเพื่อเอื้อแผ่ไปสู่ประเทศอื่นเขาบ้าง เราจะเป็นคนดีคนเดียวในโลกมันไม่ได้ เราต้องมีเพื่อนที่เป็นคนดีทั่วโลก ตอนแรกมันก็มีประเทศอื่นที่เขาคิดจะสร้างโรงเรียนพร้อม ๆ กัน ใน 3 ประเทศ คือแซมเบีย เนปาล แล้วก็ไทย แต่ทั้ง 2 ประเทศนี้ผมไปช่วยเขาอยู่แล้ว ผมไปบรรยาย ไปอบรม เราก็รู้จักกันดีและมีความคิดเห็นตรงกันว่าเราต้องตั้งโรงเรียนตัวอย่างขึ้นมาทันทีเลยเกิดขึ้น 3 แห่งพร้อม ๆ กัน

ที่นี้เราก็เห็นว่ามันต้องเอื้อเพื่อเอื้อแผ่ นะ โลกของเรามันต้องเปลี่ยนไปด้วยกัน และประการที่ 2 คือ ผมต้องการให้โอกาสกับเด็กนักเรียนโดยการดึงครูชาวต่างประเทศเข้ามา เพราะถ้าเราอบรมชาวต่างประเทศในโรงเรียนของเรา เด็กก็มีโอกาสได้สัมผัสกับเจ้าของภาษา ได้เรียนรู้วัฒนธรรมได้เรียนรู้อะไรต่าง ๆ แล้วนอกจากนั้นแล้วครูชาวต่างประเทศได้สัมผัสกับเด็กของเรา ชีวิตเขาก็เปลี่ยน เขากลับบ้านชีวิตเขาเปลี่ยนหมดเลย และเขาจะรักเด็กของเรามาก และก็เชิญเด็กของเราไปต่างประเทศ ไปไต้หวัน ไปญี่ปุ่น ไปแคนาดา ไปอเมริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไปกันทั่วโลกเลย

ผมใช้ชื่อว่าสถาบันการศึกษาสัตยาไส แล้วครูเหล่านี้ก็เข้ามาเรียนเป็นคอร์สสั้น ๆ สมัยก่อนผมเปิด 1 เทอมก็คือ 5 เดือน แต่ตอนหลังเห็นว่าไม่จำเป็นต้องยาวขนาดนั้น ครูหลายคนเขาไม่มีเวลาว่างเขาไม่สามารถลาจากการเป็นครูของเขา ก็เลยทำให้หลักสูตรสั้นลงเหลือเดือน-2 เดือนครึ่ง ซึ่งก็เพียงพอที่จะเปลี่ยนชีวิตของเขา และเขาก็ใช้เวลาฝึกสอนกับเด็กของเรา ถึงวันนี้ก็ประมาณ 500 คนแล้ว

500 คนนี้เห็นว่าเขากลับไปบ้านเขาก็ไปตั้งสัตยาไส

เขาเป็นครูอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นกลับไปเขาก็มีโรงเรียนของเขาเองรับอยู่ แต่ในขณะเดียวกันโรงเรียนของเขาไม่นานอาจจะ

ทำอะไรไม่ได้มากนัก เขาเลยคิดไปตั้งโรงเรียน ในที่สุดก็ตั้งโรงเรียนขึ้นมาหลายแห่ง หลายจุดทั่วโลก โดยเอารูปแบบการเรียนการสอนที่เรามีอยู่ในโรงเรียนนี้เอาไปใช้ทั้งต้นเลยแล้วก็ไม่เพียงแค่นั้น เขาก็จะขอร้องให้ผมไปช่วยอบรมที่นั่นเลย ผมเลยต้องเดินทางทั่วโลก ไปช่วยเขาอบรมครูแล้วก็ตั้งโรงเรียนขึ้นมา พอเขาตั้งโรงเรียนแล้วเขาก็ยังต้องอบรมครูของเขาต่อ ก็ต้องไปเยี่ยมไปดูแลอยู่เป็นประจำเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกับของเรา

โรงเรียนสัตยาไสจะเติบโตไปถึงไหน ในความคิดของอาจารย์

ผมตั้งเป้าหมายว่าเราจะต้องมีโรงเรียนตัวอย่างในทุกประเทศทั่วโลกภายใน 10 ปีข้างหน้า นี่คือแผนการที่ผมวางไว้เองนะครับ ไม่มีใครบอกให้ทำ แต่ผมคิดว่าถ้าเรามีโรงเรียนตัวอย่าง อย่งโรงเรียนสัตยาไสในประเทศไทย ครูเขามาเยี่ยมมาชมจากทั่วประเทศ ถ้าเรามีทุกประเทศอย่างนี้มันก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในวงการศึกษารวมทั้งโลก โดยที่จะหันมาเน้นด้านคุณธรรม เน้นสร้างคนดีเหนือสิ่งใด แล้วเราจะได้อยู่กันอย่างสงบในโลกของเรา

อะไรทำให้อาจารย์มั่นใจ ว่าเด็กของเราเมื่อจบออกไปจะไม่ถูกสังคมกลืน

เราก็เห็นผลจากนักเรียนของเราว่าเขากลายเป็นคนดีจริง ๆ ผมจะติดตามเด็กทุกคนที่อยู่ในมหาวิทยาลัย ตอนนี่ที่จบออกไป 3 รุ่นแล้ว รุ่นแรก ๆ อยู่ปี 3 แล้ว ก็ปรากฏว่าเขาก็ยังฝึกปฏิบัติสมาธิอยู่เขาก็ยังไม่หลงไหลในเรื่องอื่น ๆ ยาเสพติดไม่มีไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ก็ยังเหมือนเดิมอยู่ เราพบว่าเด็กของเรากลายเป็นคนที่ทุกคนรักและชอบมากเพราะว่าเขาเสียสละเขาให้ เขายิ้ม เขาช่วยเหลือทุกคน พอช่วยเหลือทุกคน ใคร ๆ ก็รัก เพราะฉะนั้นเด็กของเรากลายเป็นนักเรียนดีเด่น ไม่ว่าจะไปที่ไหน

โครงการตั้งมหาวิทยาลัยไปจนถึงแล้ว

อันนี้คือเป้าหมายของเราในขั้นต่อไปว่าเมื่อเราทำโรงเรียนอนุบาล โรงเรียนประถม มัธยมแล้วและประสบความสำเร็จขั้นต่อไปก็คือเราต้องทำตัวอย่างให้เห็นในระดับมหาวิทยาลัยด้วย แม้กระทั่งมหาวิทยาลัยเราก็ต้องเน้นความดีไม่ใช่เน้นแต่วิชาการความดีต้องมาก่อนเสมอ ที่นี้ผมจะเริ่มต้นด้วยการเปิดสอนในระดับปริญญาโทและเอกก่อน คือต่อยอดให้ครูก่อน ซึ่งเราก็ไม่เน้นเรื่องปริมาณเพราะเราไม่ได้เก็บค่าเล่าเรียนอยู่แล้ว เขาต้องอยู่หอ ตื่นแต่เช้าปฏิบัติเหมือนนักเรียนที่นี่ ถ้าเขาทำได้ชีวิตเขาเปลี่ยนแน่นอน เขาก็จะเป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรมสูงแล้วพวกที่เรียนปริญญาโทปริญญาเอกคือผู้ที่จะออกไปเป็นอาจารย์ เป็นครูต่อแล้วก็กลายเป็นผู้นำด้วย

อาจารย์คิดว่าจะขยายโรงเรียนนี้ยังอีก: กราบว่านี่แค่ขั้น: 1 ห้องเท่านั้น

ความตั้งใจของเราคือทำเป็นตัวอย่าง และเราจะทำเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด เราจะมีภารกิจวิเคราะห้ และมีการพัฒนาตัวเองอยู่อย่างต่อเนื่อง เราก็ไม่จำเป็นเน้นปริมาณอะไรมากมาย เราก็ต้องยอมรับนะครับว่าเมื่อเราไม่ได้เก็บค่าเล่าเรียน การขยายมันแพงมาก อย่างปัจจุบันถ้าเราเพิ่มเป็นชั้นละ 2 ห้อง เราต้องสร้างหอพัก เราต้องสร้างที่รับประทานอาหารใหม่ เราต้องสร้างห้องพระใหม่ เราต้องทำอะไรต่ออะไรใหม่ คืออย่างโรงเรียนของเราก็ลงทุนไปแล้ว 72 ล้าน ถ้าเพื่อเราจะทำอะไรต่อเราต้องระดมทุนเยอะมาก จะไปสร้างโรงเรียนใหม่ก็คงไม่ไหว

อาจารย์คิดว่าการศึกษาบ้านเราควรจะปรับตัวเองอย่างไร

เราควรจะเปลี่ยนแนวทางการศึกษาของเรา เราไม่ต้องคิดว่าเราจะไปแข่งขันกับคนทั้งโลก เพราะว่ามันไม่มีความจำเป็น เขาก็ทำอะไรต่ออะไรด้วยตัวของเขาเองที่เหนือกว่าฝรั่งด้วยซ้ำไป

ในฐานะส.ว. ผมจะเข้าไปอยู่ในคณะกรรมการการศึกษาของวุฒิสภาชุดใหม่ แล้วก็คงจะมีโอกาสได้ไปพูดได้ไปคุยกันในเรื่องนี้ต่อไป

อยากให้อาจารย์ฝากข้อคิดถึงเยาวชนว่าเขควรจะทำอย่างไรในภาวะปัจจุบันนี้

ให้เราสร้างความดี ให้เราคิดแต่สิ่งที่ดีพูดแต่สิ่งที่ดี ทำแต่ความดี อย่าไปท้อใจอะไรนะครับ เพราะว่าค่าคนที่จะทำอย่างนี้ในตอนแรกก็จะถูกมองว่าแปลกประหลาด แต่ในที่สุดความดีจะชนะ เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วง

แม่ ของแผ่นดิน

เท่าความ

หลังจากคุณยายใช้โปรแกรมเอ็มเอสเอ็นคุยกับหลานสาว สุดรัก ที่เรียนต่อปริญญาโทอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ก็ทำให้คุณยายคลายเหงา เพราะห่างหลานสาวได้บ้าง เพราะเมื่อไรที่คิดถึงก็ต่อเน็ตคุยกะหลานได้ตั้งใจ ตอนนั้นคุณยายก็กลายเป็นนักแช็ตด้วยดี ที่ใช้การแช็ต ถ่ายทอดภูมิปัญญาไทยไปสู่อีกโลกไซเบอร์อย่างน่ารัก

เชิญคุณฯ ติดตามการแช็ตของยายหลานคู่นี้ตอนต่อไปได้ ณ บัดนี้

☺หนูแหม่ม : สวัสดีค่ะคุณยาย บอลโลกผ่านไปแล้ว หนูก็เห็นคุณยายออนไลน์ทันที สงสัยที่หายไปนี่คงจะแอบเชียร์บอล จนลืมหนูแน่ๆ เลย

☺ยาย : โอ้ บอลโลกนี่เขาฮิตกันทั่วโลก ถ้ายายไม่ดูกะเค้ามั่ง ก็จะไม่คุยกะหลานๆ ไม่รู้เรื่องนะซี อย่างน้อยยายก็รู้แหละว่าชีวิตานขวัญใจของหนูนะเขาเป็นคนที่รักแม่กะน้องสาว ถึงขนาดยอมเอาศักดิ์ศรีของตัวเองเข้าแลกด้วยการเอาหัวโขกมาตราสซีทีไปว่าแม่กะน้องสาวจนตัวเองถูกใบแดงไล่ออกในนัดชิงฯ

☺หนูแหม่ม : โห ไม่ผิดหวังจริงๆ ที่เป็นหลานยาย นอกจากไฮเทคแล้วยังอินเทรนด์สุดๆ เลย ยังกะรู้ว่าหนูจะคุยกะคุณยายเรื่องวันแม่เลยนะ อยู่ใกล้ๆจะขอหอมคุณยายให้ชื่นใจชะหน่อยในฐานะที่รู้ใจไปซะทุกเรื่อง

☺ยาย : จะประจบอะไรอีกละคราวนี้ แม่หนูเจ้าปัญหา

☺หนูแหม่ม : ก็เพื่อนานนั้นแหละเขาอยากรู้เรื่องของสมเด็จพระราชินีของเรา หนูก็เส้าให้ฟังได้นิดหน่อยก็เลยอยากให้คุณยายเล่าให้ฟังบ้าง เพราะคุณยายจะรู้เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่สนุกๆเยอะแยะไปหมด เรื่องนี้ก็คงไม่พลาดแน่

☺ยาย : เห็นยายเป็นสารานุกรมเคลื่อนที่หรือไงจะหนูแต่ก็ยินดีนะ เพราะหนูจะได้ช่วยเผยแพร่เกียรติคุณของพระองค์ท่านด้วย พูดถึงเรื่องนี้นะยายยังประทับใจไม่รู้ลืมตั้งหลายๆเรื่องทีเดียว

☺หนูแหม่ม : ขึ้นเข้าเรื่องดีกว่าคะคุณยาย เต็มหมดเวลาไม่ได้คุยกันพอดี

☺ยาย : หนูคงจำได้ว่าท่านเป็นพระธิดาองค์ใหญ่ของหม่อมเจ้านักขัตรมงคลและหม่อมหลวงบัว กิติยากร ตอนที่ท่านพระชนมายุได้ 5 พรรษา พระบิดาได้ส่งเข้าศึกษาในโรงเรียนราชินีล่าง ซึ่งพระองค์ท่านสอบไล่ได้ในชั้นประถม 1 ในปีเดียวกันนั่นเอง

☺หนูแหม่ม : แสดงว่าพระองค์ท่านต้องเป็นเด็กที่เรียนเก่ง และความจำดีมาก ๆ เลยใช่ไหมคะ

☺ยาย : ใช่จ๊ะ พระองค์ท่านสนพระทัยในวิชาดนตรีเป็นพิเศษจนครูผู้ฝึกสอนคือมาตามเรอเนและมาตามฟรังซิสก็ออกปากชมว่ามีวิญญานศิลปินติดตัวมาแต่กำเนิด สามารถอ่านโน้ตและร้องเพลงได้ถูกต้อง ทรงเปียโนได้เพราะยิ่งกว่าเด็กทุกคนในวัย 13 ปีจะกระทำได้

☺หนูแหม่ม : หนูก็เคยเห็นภาพที่พระองค์ท่านทรงดนตรีกับในหลวง ดูอบอุ่นดีจังนะคะ

☺ยาย : นั่นก็มูลเหตุหนึ่งทำให้ทั้งสองพระองค์ทรงรักกัน เพราะระสนิยมทางดนตรีต้องกัน แต่ที่น่าพูดถึงอีกเรื่องก็คือพระองค์ท่านทรงเป็น **“สมเด็จพระแม่แห่งชาติตัวอย่าง”** ที่หญิงไทยควรวัดถือเป็นแบบฉบับ เพราะพระองค์ท่านเลี้ยงดูพระราชโอรสและพระราชธิดาด้วยพระกษิรธाराของพระองค์เองทุกพระองค์ และเมื่อองค์ไหนทรงกระทำผิด ก็ทรงลงพระอาญาเยี่ยงพ่อแม่ทั่วไป ทรงอบรมดูแลในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะป็นกริยา มารยาท การศึกษา สุขภาพอนามัย การรู้จักหน้าที่ของตนเอง

ในระหว่างเสด็จเยือนต่างประเทศ พระองค์ท่านเคยให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวในฮาวายถึงสิ่งที่พระองค์ท่านอยากทำ

“
พระองค์ท่านทรงเป็น
“สมเด็จพระแม่แห่งชาติตัวอย่าง”
เพราะพระองค์ท่านเลี้ยงดู
พระราชโอรสและพระราชธิดาด้วย
พระกษัตริศาราชของพระองค์เอง
ทุกพระองค์ และเมื่อองค์ไหน
ทรงกระทำผิด ก็จะไม่ทรงลงพระอาญา
เยี่ยงพ่อแม่ทั่วไป

ในฐานะพระราชินีว่า ทรงพอพระราชหฤทัยในพระราชกิจ
ต่างๆ ในฐานะพระราชินี แต่ทว่า “ทรงรักที่จะเป็นแม่มากที่สุด”

☺ **หนูแฮมหม :** ยังงี้เนี่ยเอง ทุกคนถึงรักพระองค์ท่าน

👩 **ยาย :** มิเพียงเท่านั้นนะ ในระหว่างเสด็จเยือนต่างประเทศ 14 ประเทศเป็นเวลา 4 เดือนในปี 2503 นั้น พระองค์ท่านเปรียบเหมือนทูตวัฒนธรรมอีกตำแหน่งหนึ่งที่น่าเอาชุดไทยไปเผยแพร่ยังต่างประเทศทั่วโลก ทำให้ต่างชาติชื่นชมพระสิริโฉมและการแต่งพระองค์ จนได้รับเลือกให้เป็นสตรีผู้แต่งพระองค์งดงามที่สุดในโลกจากผู้เชี่ยวชาญการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีทั่วโลกจำนวน 2 พันคนถึง 2 ครั้งในปี 2503 และ 2505

โดยฉลองพระองค์ส่วนใหญ่จะเป็นชุดผ้าไหมไทยที่ ถูกออกแบบให้สอดคล้องกับการแต่งกายของชาวตะวันตก ได้อย่างแนบเนียน และที่ตกทอดมาถึงปัจจุบันที่เรารู้จักกันในชื่อ “ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งมี 8 ชุดด้วยกัน ชื่อชุดไทยเรือนต้น ชุดไทยจิตรลดา ชุดไทยอัมรินทร์ ชุดไทยบรมพิมาน ชุดไทยจักรี ชุดไทยดุสิต ชุดไทยจักรพรรดิ และชุดไทยศิवालย์ เป็นต้น

☺ **หนูแฮมหม :** แล้วเรื่องของงานศิลปาชีพละคะ มีที่มาอย่างไร

👩 **ยาย :** แหม หนูถามตรงประเด็นดีมาก ในช่วงที่ในหลวงเสด็จเยี่ยมราษฎรไปทั่วประเทศนั้น สมเด็จย่าท่านก็ตามเสด็จไปด้วยตลอด พระองค์สังเกตเห็นว่าชาวบ้านส่วนใหญ่ละเลยงานช่างและศิลปะท้องถิ่น จึงส่งเสริมและสนับสนุนอย่างจริงจังให้มีการฟื้นฟูงานช่างและศิลปะท้องถิ่น โดยการรับซื้องานหัตถกรรมจากชาวบ้านเพื่ออนุรักษ์งานช่างมิให้เสื่อมสลายและเริ่มโครงการศิลปาชีพพิเศษ

ด้วยพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์เพื่อฝึกช่างรุ่นใหม่ ๆ ขึ้นมาจากชาวนา ชาวไร่ที่พระองค์ท่านเสด็จไปเยี่ยมเยือน จนพัฒนาต่อมาเป็นมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ หรือศูนย์ศิลปาชีพ โดยเริ่มจากที่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา เป็นแห่งแรก และแตกสาขาไปทั่วประเทศในระยะต่อมา นับเป็นแหล่งสร้างช่างฝีมือรุ่นใหม่จากภูมิปัญญาโบราณทั่วท้องถิ่นไทย กลายเป็นสินค้าขึ้นชื่อที่ต่างชาติทั้งและอยากได้เป็นของสะสมกันทั้งนั้น

☺ **หนูแฮมหม :** ค่ะ หนูก็รู้สึกยังงั้นเพราะเมื่อเอารูปสินค้าจากศูนย์ศิลปาชีพให้เพื่อนๆดู เขาก็จะทึ่งกันทั้งนั้นว่า ทำได้ยังไง หนูเองกลับไปเที่ยวนี้ว่าจะเหมามาแจกเพื่อนๆ ที่นี้เหมือนกัน ดิฉันอยู่แต่ยังขาดทุนทรัพย์นิดหน่อยเท่านั้นเอง อออิ

👩 **ยาย :** นั่นไง ว่าแล้วก็ต้องวกเข้าเรื่องนั้นกันได้ ยายไม่ถือหรอก เพราะยายถือคติว่าอัฐยายซื้อขนมยายเหมือนกัน 555 (หัวเราะที่หลังดังกว่านะ) ว่าแต่เรื่องของพระองค์ท่านเนี่ยนะ ยังมีอีกพะเรือเกวียนเลขนะ คุยกัน 3 วันยังไม่จบเลขนะหนู

☺ **หนูแฮมหม :** แหม คุณยายคะ หนูก็ไม่รบกวนคุณยายถึงขนาดนั้นหรอกคะ เอาแค่ว่าเป็นน้ำจิ้มแล้วกัน ถ้าเพื่อนๆอยาการู้ละเอียดกว่านี้ หนูจะชวนมาเที่ยวเมืองไทยชะเลย ดีไหมคะ เราจะได้ได้ดูการค้าจากพวกนี้ด้วย

👩 **ยาย :** โอเดี๋ยงดิฉันจะ ยายสนับสนุนนะ งั้นวันนี้พอแค่นี้ก่อนละกันนะ ยายเมื่อยมือแล้วละ

☺ **หนูแฮมหม :** ค่ะขอบคุณคุณยายสำหรับเรื่องราวดี ๆ ในวันนี้ละคะ แล้วคุยกันใหม่นะคะ บายค่ะ

พื้นที่นี้ของบก. วารสาร “คุณธรรม” หวังให้เป็นที่รวมของกิจกรรมดี ๆ จากทุกสารทิศ หากสมาชิกเครือข่าย หรือ กลุ่มกิจกรรมใดที่มีแผนงาน กิจกรรม งานสัมมนา ออกค่าย การประชุม หรืองานพิเศษอะไรก็ตาม ที่เห็นว่าจะเป็น ประโยชน์ต่อเพื่อน ๆ ในแวดวงเดียวกัน กองบก. ยินดีเป็นตัวกลางเผยแพร่ให้ด้วยความเต็มใจ เพียงแต่ขอให้เป็นการ แข่งข่าวกิจกรรมที่จัดล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 1 เดือน เพื่อไม่ให้ข่าวล้าสมัยอันเนื่องมาจากกระบวนการพิมพ์ ขอคุณครับ

ชื่องาน/รายการ	สถานที่จัด	วันที่
รายการ “โลกใบจิ๋ว”	ออกอากาศทางช่อง 11	จ. 17.00-17.30
รายการ “วิถีธรรม”	ออกอากาศทางช่อง ITV	ส. 05.30-06.00
รายการ “พลังนักศึกษา”	ออกอากาศทางช่อง 5	จ.-ศ. ก่อนข่าวภาคค่ำ
รายการ “คุยข่าวกับพระพยอม”	ออกอากาศทางช่อง 5	ศ. 05.55-06.00
รายการ “ดอกไม้บาน สื่อสารความดี”	ออกอากาศทางช่อง 3 (สารคดี 3 นาที)	ศ. 11.10-11.40
รายการ “ธรรมะคิดส์”	ออกอากาศทางช่อง 5	ส.-อา 06.55-07.00
รายการ “ใจเขาใจเรา” โดย ศ.นพ.ประสพ รัตนากร	สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ทุกสถานี	อา 7.50 น.
รายการ “ทุกข์ปัญหาชีวิต” โดยท่านจันทร์ แห่งสันติอโศก	สถานีวิทยุ AM 1287 สถานีวิทยุ AM 873 สถานีวิทยุ AM 576	จ.-ศ. 08.30-10.00 จ.-ศ. 10.00-11.00 จ.-ศ. 15.30-16.30
บรรยายเชิงธรรมะประจำสัปดาห์ โดย วิทยากรผู้มีชื่อเสียง	ชมรมคนรู้ใจ ชั้น 11 ต้นสนทาวเวอร์ โทร.0 2658 6444	อ. 18.00-20.00
พิธีเปิด “ศูนย์การเรียนรู้ศีลปะธรรมต้นแบบ” โรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์	วัดชลประทานรังสฤษฎ์	30 ก.ค.49
พัฒนาจิตให้เกิดปัญญาและสันติสุขรุ่น 10 สำหรับสาธุชนทั่วไปอายุตั้งแต่ 15 ปี	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย-ศูนย์ 1 ฝ่ายกิจกรรม 0 2805 0790-3	1-8 ส.ค.49
อบรม “การสร้างภาวะผู้นำที่เน้นพลังกลุ่ม” โดยปรีดา เรืองวิชาธรและทีมเสมสิกขาลัย	เรือนเสม พริ้งพวงแก้ว ม.เด็ก จ.กาญจนบุรี ติดต่อคุณสำอองหรือคุณกรรณิการ์ สำนักงานรามคำแหง 0 2314 7385-6	10-13 ส.ค.49
ทำบุญตักบาตรวันเฉลิมชนมพรรษามหาราชินี	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย-ศูนย์ 2 ฝ่ายกิจกรรม 0 2805 0790-3	12 ส.ค.49
หลักสูตร “วิปัสสนา” (อ.เรณู) ครั้งที่ 4 สำหรับผู้เคยปฏิบัติวิปัสสนาคูณแม่สิริ 3 ครั้งขึ้นไป	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย-ศูนย์ 2 ฝ่ายกิจกรรม 0 2805 0790-3	16-21 ส.ค.49
พัฒนาจิตให้เกิดปัญญาและสันติสุขรุ่น 11 สำหรับสาธุชนทั่วไปอายุตั้งแต่ 15 ปี	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย-ศูนย์ 1 ฝ่ายกิจกรรม 0 2805 0790-3	16-23 ส.ค.49
หลักสูตรผู้นำ-สำหรับบุคคลทั่วไป (ท่านละ 3,000 บาท)	สถาบันฝึกอบรมผู้นำ ติดต่อคุณสมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ 0 1853 5000 หรือ 0 2681 6068	17-20 ส.ค.49
หลักสูตร “วิปัสสนาเบื้องต้น” (อ.เรณู) ครั้งที่ 5 สำหรับผู้เคยปฏิบัติวิปัสสนากับคุณแม่สิริมาแล้ว	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย-ศูนย์ 2 ฝ่ายกิจกรรม 0 2805 0790-3	18-20 ส.ค.49

สวัสดิ์ คุณผู้อ่านที่รัก

เป็นยังไงบ้างคะ เทศกาลบอลโลกจบลงแล้ว ช่วงนี้คงถึงเวลาเรียนกันอย่างเต็มที่แล้ว บางแห่งอาจจะกำลังสอบกลางเทอมกันอยู่ก็ได้ ส่วนคนทำงานก็คงต้องเร่งทำงานให้เข้าเป้ามากขึ้น หลังจากที่ผ่านมาช่วงระยะเวลาแห่งความสนุกสนานไปแล้ว

แล้วน้อง ๆ มีเรื่องอะไรสนุก ๆ หรือกิจกรรมดี ๆ ที่โรงเรียน ก็เล่าสู่กันฟังได้นะ ใครเขียนมาเข้าทำได้ลงพิมพ์น้อง ๆ ก็จะได้ของขวัญติดมือกลับบ้านกันแน่นอน

เอาละ เรามาสนุกกันด้วยคำถามง่าย ๆ จากเรื่องราวดี ๆ ที่เราอ่านกันมาแล้ว ได้เลยคะ รางวัลในฉบับนี้จะเป็นประโยชน์กับทุกคนเช่นเคย ติดตามเองดีกว่า ถ้าบอกไปก่อนก็ไม่ตื่นเต้นนะซิคะ

1. ห้องเรียนศิลปะที่วัดชลประทานรังสฤษฎ์รับเด็กเข้าเรียนอายุเท่าใด
 ก. 6-7 ปี
 ข. 15-16 ปี
 ค. ไม่จำกัดอายุ

2. ชุดไทยพระราชทานนิยมนที่สมเด็จพระราชินีทรงโปรดให้ออกแบบขึ้นใหม่นั้นมีทั้งหมดกี่ชุด
 ก. 6 ชุด
 ข. 8 ชุด
 ค. 10 ชุด

3. กฎข้อเดียวที่สำคัญที่สุดของโรงเรียนสัตยาไสคืออะไร
 ก. ความรักความเมตตา
 ข. การเป็นคนดีเหนือสิ่งอื่นใด
 ค. คุณธรรม

เห็นไหมคะ ไม่ยากเลยใช่ไหม เพราะทุกคำตอบก็อยู่ในเนื้อหาของวารสารเล่มนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอย่ารอช้าคะ รีบเขียนคำตอบที่ถูกต้องในกรอบด้านล่าง กรอกชื่อที่อยู่ของคุณมาด้วย แล้วตัดใส่ซองติดแสตมป์ส่งมาที่ (ใครไม่อยากตัดหนังสือ ก็ใช้ถ่ายสำเนามาได้นะคะไม่ผิดกติกาแต่อย่างใด)

กอง บก.วารสาร “คุณธรรม”

32/152 ซอย 65 ถ.รามอินทรา ลาดพร้าว กทม.10230

50 ท่านที่ตอบถูกและโชคดี จะได้รับของขวัญเก๋ไก๋จากศูนย์คุณธรรม ที่ทุกท่านใช้ประโยชน์ได้อย่างแน่นอน หมดเขตส่งคำตอบในวันที่ 20 สิงหาคม 2549 นี้คะ

แล้วพบกันใหม่ ฉบับหน้า ค่ะ

เฉลยคำตอบฉบับกรกฎาคม 2549 ข้อ 1 -ค. ข้อ 2 -ก. ข้อ 3 -ข.

สนุกกับศูนย์คุณธรรม ฉบับสิงหาคม 2549

ชื่อผู้ตอบ..... นามสกุล.....
 ที่อยู่.....
 โทร..... อีเมล(ถ้ามี).....

- ขอตอบว่า**
- ข้อ 1 คำตอบที่ถูกต้องคือ.....
 - ข้อ 2 คำตอบที่ถูกต้องคือ.....
 - ข้อ 3 คำตอบที่ถูกต้องคือ.....

เด็กไทยแชมป์โลกหุ่นยนต์กู้ภัย “เราไม่เก่ง แต่เราทำเป็นทีม”

ในเดือนมิถุนายน นอกจากจะเป็นเดือนแห่งความปลื้มปิติแล้วยังมีเยาวชนกลุ่มหนึ่งที่ใช้ชื่อว่า **“Independent Team”** คราวนี้ด้วยรางวัลชนะเลิศการประกวดหุ่นยนต์กู้ภัยระดับโลกในรายการ **“World Robocup 2006”** จากเยอรมนี สร้างความเซอร์ไพรส์ให้กับนานาชาติที่เข้าร่วมแข่งขันในครั้งนี้เป็นอย่างมากว่าเด็กไทยทำได้อย่างไรทั้งที่เสียเปรียบทั้งเทคโนโลยีและทุนทรัพย์

เราจึงถือโอกาสจับเข่าคุยกับ **พินิจ เชื้อนสูงศ์** หรือ **“ไนต์”** หนึ่งในห้าของทีมอินดิเพนเดนทท์ ที่รับหน้าที่โฆษกประจำทีมด้วย โดยถือโอกาสแนะนำเพื่อนร่วมทีมทั้ง 5 คนซึ่งล้วนมีความสามารถเฉพาะตัวที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นผู้พัฒนาหุ่นยนต์จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ คือ **อดิศักดิ์ ดวงแก้ว** หรือ **“ยิ้ม”** เป็นที่ปรึกษาทางเทคนิค **สุชาติ จันลี “หนู่ม”** เป็นผู้ออกแบบกลไก **เนติ นางวงศ์ “เน”** และ **ธงชัย พจน์เสถียร “ก๊อบ”** เป็นโปรแกรมเมอร์ โดยก๊อบจะทำหน้าที่อินเตอร์เฟซติดต่อระหว่างตัวหุ่นไปหาคอมพิวเตอร์ เนจะดูแลเรื่องการแสดงผลทั้ง 4 คนจะเป็นผู้เตรียมความพร้อมของหุ่นในสนามแข่งด้วย ส่วน **“ไนต์”** จะเป็นผู้ออกแบบอิเล็กทรอนิกส์และควบคุมหุ่นขณะแข่งขัน

เริ่มรวมทีมกันได้อย่างไร

ตอนแรกเครือข่ายหุ่นยนต์ไทยประกาศรับสมัครตัวแทนประเทศไทยที่จะไปแข่งขันที่ไอซาก้าประเทศญี่ปุ่น ในหัวข้อหุ่นยนต์กู้ภัย จากนั้นผมก็เริ่มเตรียมทีมโดยเน้นกลุ่มที่สนใจในด้านตรงนี้ เพราะเห็นชื่อโครงการแล้วมันมีประโยชน์และสามารถเอาไปใช้งานได้จริง ตรงนี้เป็นจุดที่ทำหายแปลกใหม่แล้วก็น่าสนใจมาก พวกผมก็เลยรวมกลุ่มกันทำครับผม

โดยที่เวลาทำก็อาศัยช่วงเวลาเลิกเรียนคือพวกผมก็เรียนเหมือนนักศึกษาทั่วไปคือ 8 โมงถึง 4 โมงเย็น หลังจาก 4 โมงเย็นพวกผมก็จะนัดกันไปทำกิจกรรมโรบอทตรงนี้ เพื่อเราจะตกลงว่าจะจะ

ทำหุ่นยนต์แบบไหน ทำยังไง ศึกษาเกี่ยวกับกติกาว่าอยากให้เราทำอะไร วิธีการให้คะแนนเป็นยังไง การแข่งขันอยู่ในรูปแบบไหน ทำยังไงถึงจะได้คะแนนมาก แต่ข้อจำกัดก็คือต้องเป็นหุ่นยนต์รูปแบบใหม่ซึ่งในตอนแรกลักษณะของหุ่นยนต์จะมีหลายรูปแบบมาก แต่เราก็ประชุมกันแล้วก็คุยกันว่าแบบไหนที่จะสามารถทำได้จริง ๆ คือมันมีบางแบบที่ว่าสวยหรือเลิศมากแต่มันไม่สามารถทำเสร็จทัน ก็เลยเลือกทำหุ่นยนต์ที่ง่ายที่สุด แต่ใช้งานได้จริง ใช้เวลาผลิตตัวนั้นก็ประมาณ 4 เดือนไปแข่งขันที่ระดับประเทศไทยแล้วก็ไป

ตัวแทนไปแข่งที่ประเทศญี่ปุ่นซึ่งก็ได้ประสบการณ์มากมาย ได้เห็นเทคโนโลยีมากมาย ซึ่งครั้งนั้นเป็นครั้งแรกของเราและเป็นครั้งแรกของประเทศไทยเลยก็ได้ ที่ได้ส่งรายการหุ่นยนต์กู้ภัยไปแข่งก็คือปี 48 ซึ่งต่างประเทศเขามีการแข่งขัน 5-6 ปีแล้ว ไปแข่งที่ไอซาก้า ประเทศญี่ปุ่นตอนนั้นได้เข้ารอบรองชนะเลิศแล้วก็ได้ที่ 10 จาก 26 ทีมทั่วโลก ติดท็อปเทนครับปีตอนนั้นรู้สึกว้าวรางวัลที่ได้มันเกินคาด

หลังจากนั้นผมก็มีรุ่นพี่คนนึงซึ่งอยู่ในทีมชื่ออนุชา เขาก็จบไปแล้วเขาก็ได้ออกจากทีมเพื่อไปศึกษาต่อที่ลาดกระบัง ในทีมก็เลยเหลือแค่ 3 คน แล้วก็ได้มาคุยกันว่าโครงการนี้เราไม่น่าจะหยุดแค่นี้เราน่าจะต่อยอดไปอีก เพราะประเทศไทยเราก็มีจัดการแข่งขันหาตัวแทนไปแข่งที่เยอรมนี พวกผมก็ได้ฟอร์มทีมอีกครั้งนึงโดยหาเพื่อนมาอีก 2 คน ก็คือเนติ นางวงศ์ กับสุชาติ จันลี ซึ่งเป็นรุ่นน้อง มาช่วยเพราะแค่ 3 คนมันจะทำก็ลำบากอยู่วิธีการฟอร์มทีมก็เหมือนเดิมคือจะไม่เน้นคนเก่งจะเน้นคนสนใจจริง ๆ เพราะ

ว่าโครงการตรงนี้เนื่องจากเป็นเทคโนโลยีใหม่ ๆ ถ้าเอาคนเก่งมา เขาอาจไม่มีเวลาในการศึกษาข้อมูลใหม่ ๆ เวลามีปัญหาเกิดขึ้นมันไม่สามารถหาวิธีแก้ไขจากตำราได้ หรือถามอาจารย์บางครั้งอาจารย์ก็ไม่ทราบก็ต้องหาจากในอินเทอร์เน็ตบ้างหรือจากการทดลองบ้าง ซึ่งมันต้องใช้ความอดทนและความพยายามพอสมควร ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเรื่องคนเก่งทีมผมจะไม่นับ จะเน้นคนที่ให้ความสนใจมากกว่าถึงดิ่งเข้ามาร่วมทีม

คนชอบพูดว่าคนไทยมักจะทำอะไรเป็นทีมไม่ประสบความสำเร็จ เรามีหลักอะไรในการทำบ้านด้วยกันเป็นทีม

วิธีที่ผมใช้คือแบ่งงานกันทำ ทุกคนก็เอาส่วนที่รับผิดชอบแบ่งกันไปพอถึงวันที่เรานัดกันเราก็จะเอางานแต่ละส่วนมาคุยกัน แต่มันจะมีปัญหาตรงที่เอางานแต่ละส่วนมาปะติดปะต่อให้มันเข้ากันได้ตรงนั้นมันจะมีปัญหา แล้วคราวนี้เราจะแก้ปัญหายังไงก็คือขึ้นอยู่กับว่าถ้าหากสมมติงานของผมเวิร์คแล้วงานของเพื่อนไม่เวิร์คผมต้องยอมถอยของผมเพื่อลดภาระทางเพื่อน เราต้องถอยมา 1 ก้าว เพื่อให้เพื่อนเดินได้ต้องประนีประนอมกันให้ได้ ไม่ใช่ของเราเสร็จของคุณไม่เสร็จก็ช่างหัวคุณ เราต้องใช้การประนีประนอม เอียนายทำเสร็จมั้ย เดี่ยวตรงนี้เราจะช่วยนาย หรือเราจะเปลี่ยนของเราบางส่วนตัวแปรของเราให้ลดลงมา หรือว่าผมคิดว่าตรงนี้ทำไม่ได้จริง ๆ นายช่วยเขียนซอฟต์แวร์ให้เข้ากับของเราได้ไหม เพื่อนก็ต้องเข้าไปเขียนโปรแกรมใหม่ ๆ แต่เพื่อนก็

จะต้องยอมเพราะไม่เงินงานก็จะไม่เสร็จ หรือถ้าซอฟต์แวร์มันไม่สามารถเข้ากับ ฮาร์ดแวร์อย่างเช่นแขนหุ่นเรา ก็ต้องทำใหม่ให้เพื่อนทั้งที่เราเสร็จแล้วเพื่อให้แม่ช้กับโปรแกรม

ปัญหามันต้องมีแน่นอน แล้วเราแก้ปัญหาคันยิบไป

วิธีแก้ปัญหาเราจะมาคุยกันก่อนว่าทางออกมันมีกี่ทาง บางทีมันมีทางที่แก้ปัญหานั้นได้แน่นอนแต่เราไม่สามารถทำวิธีทางนั้นได้อย่างเช่นชิ้นโครงใหม่หมด เราก็ต้องมาคุยกันว่ามีวิธีไหนที่ทุกฝ่าย

“ เหตุการณ์มันสอนเราเอง ทีมผมโชคดีที่ทุกคนเปิดใจกันพอสมควร ทุกคนยึดเหตุผลมากกว่าอารมณ์เป็นหลัก ตรงนี้ทำให้เรามถึงจุดนี้ได้ ”

ยอมรับได้ แล้วก็สามารถทำได้ตรงตามเวลาที่กำหนดไว้ แล้วก็แก้ปัญหาก็ได้จริง ๆ ไม่ใช่มีแต่ทฤษฎีแต่ทำไม่ได้ เราก็จะคุยกันและทุกคนก็จะระดมความคิด

วิธีการกับหลายกับปอบ มีใครสอนบ้างหรือเราคิดเอาเอง

คือเหตุการณ์มันสอนเราเอง ทีมผมโชคดีที่ทุกคนเปิดใจกันพอสมควร ทุกคนยึดเหตุผลมากกว่าอารมณ์เป็นหลัก ตรงนี้ทำให้เรามถึงจุดนี้ได้

แล้วเป้าหมายต่อไปของเราคืออะไรครับ

เราจะทำหุ่นที่มีระบบการตัดสินใจมากขึ้น คือเราจะทำหุ่นเป็นอัตโนมัติ เพราะตอนนี้มันเป็น manual อยู่คือการตัดสินใจควบคุมโดยคนอยู่ เราอาจจะเริ่มต้นในบางส่วน ในการตัดสินใจ เช่นการตัดสินใจว่าเหยื่ออยู่ตรงไหนสามารถเข้าไปหาเหยื่อได้หรือเปล่า มันจะอันตรายหรือเปล่า ให้หุ่นนี้สามารถ

ตัดสินใจได้เอง นี่เป็นส่วนที่เราจะพัฒนาต่อ แต่ถ้าในส่วนที่จะไปใช้ได้จริงนี้ผมคิดว่าเราจะพัฒนาในส่วนของการทนความร้อน ความชื้น ป้องกันเรื่องน้ำ ซึ่งใน 3 ส่วนนี้ผมคิดว่ามันต้องมาทีหลังคือฮาร์ดแวร์ ตอนนีซอฟต์แวร์มันต้องนิ่งก่อนซึ่งทั้งหมดที่ผมพูดมานี้ไม่ได้เสร็จภายใน 2 ปีหรือปีเดียว

คิดว่าอีกปีข้างหน้าเป้าหมายตรงนั้น

ตอนนี้ผมยังบอกรายละเอียดไม่ได้ แต่เห็นจากที่ต่างประเทศเขาทำกันเขาใช้เวลาทำอย่างต่ำก็ 5 ปี แต่เราก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะสภาพแวดล้อมกับของเราของเขาไม่เหมือนกัน อย่างที่เกาหลีรัฐบาลเขาก็ให้การสนับสนุนและก็เอกชนสนับสนุนหมด แต่ของไทยเรานี้ยังเป็นองค์กรเล็ก ๆ แล้วก็ทางมหาวิทยาลัยเท่านั้นที่ให้โอกาสพวกเขา เราทำมาปีที่ 2 อยากจะไปจุดนั้นก็ต้องขอความร่วมมือทุกฝ่ายไม่ใช่พวกผมเพียงฝ่ายเดียว

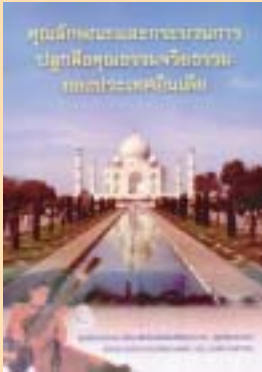

แล้วการแข่งขันครั้งต่อไปเป็นยังไงครับ

ครั้งต่อไปที่อเมริกาครับ เมืองแอตแลนต้า ไปประมาณเดือนมิถุนายนปีหน้า

เยาวชนกลุ่มอื่นควรจะทำอะไรบ้างถึงจะมีโอกาสทำกิจกรรมดีๆ ง่ายๆ เราบ้าง

ในส่วนตัวของผมคิดว่าทุกกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยี กีฬา การแสดง ร้องเพลงทุกอย่างมีประโยชน์อยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ถ้าเราต้องการประสบความสำเร็จขอให้ตั้งใจจริง ๆ มีเวลาให้กับมัน ถึงแม้เราไม่ใช่คนเก่ง แต่ถ้าเรามีความตั้งใจ เชื่อว่าความสำเร็จมันไม่ไกลเกินเอื้อมเรา เพราะพวกผมก็ไม่ใช่คนเก่งเหมือนกัน ทุกอย่างเริ่มต้นจากศูนย์ ก็เลยอยากจะทำกว่าขอให้มีความอดทน เวลาเห็นปัญหาที่อยากจะทำก็พยายามหาทางแก้ถ้าไม่รู้ก็พยายามปรึกษาคนที่เขาผ่านจุดนั้นมาก่อน

คุณลักษณะและกระบวนการ ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ของประเทศอินเดีย

อินเดีย ประเทศที่ร่ำรวยความแตกต่างอย่างน่าทึ่ง เริ่มจากมีขนาดใหญ่พอ ๆ กับทวีปยุโรป จนได้รับการเรียกขานว่า **“อนุทวีป”** มีประวัติที่สืบค้นยาวนานได้กว่า 4,000 ปี เป็นประเทศประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีความแตกต่างกันทั้งในเรื่องของภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และช่องว่างระหว่างชนชั้นสูงมาก มีภาษาพูดถึง 1,652 ภาษา มีนักวิทยาศาสตร์มากเป็นอันดับ 3 ของโลก รองจากสหรัฐและรัสเซีย และขณะนี้เป็นผู้ส่งออกซอฟต์แวร์รายใหญ่ที่สุดของโลกไปแล้ว นอกจากนี้ยังเป็นต้นกำเนิดของลัทธิความเชื่อสำคัญ ๆ มากมาย โดยเฉพาะศาสนาพุทธก็ถือกำเนิดขึ้นในดินแดนของอินเดีย

มีผู้ทำนายว่า อินเดียจะกลายเป็นมหาอำนาจสำคัญของโลกพร้อม ๆ กับจีน และคำทำนายนั้นกำลังเป็นจริงเสียด้วย !

เบื้องหลังความสำเร็จของอินเดียนั้น มาจากอะไร ดร.ธนพล จาดใจดี ผู้ใช้ชีวิตคลุกคลีอยู่กับชาวอินเดียมานานกว่า 20 ปี ตั้งแต่เรียนปริญญาตรีจนถึงดอกเตอร์ และจบงานปัจจุบัน จะเป็นผู้ไขปริศนานี้ ให้ท่านได้รู้จักกับคุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมของคนอินเดียอย่างลึกซึ้ง และทราบว่าอะไรคือปัจจัยที่ทำให้ประเทศนี้กำลังจะกลายเป็นยักษ์ที่ตื่นจากความหลับใหล

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยกระดาษคุณภาพดี พร้อมภาพสีสดสวย สนใจรับหนังสือไปอ่านฟรีๆ ส่งชื่อที่อยู่ชัดเจนพร้อมแสตมป์ค่าส่ง 15 บาท มาที่ศูนย์คุณธรรม หรือ สอบถามที่ โทร 0 2282 7318-21

ต่อฝ่ายสื่อฯ รีบหน่อยนะครับ หมดแล้วจะเสียใจ

พบกันใหม่ฉบับหน้ากับสื่อดี ๆ

“ทำดี ไม่ต้องเดี๋ยว”

